

SVÄVAREN

UFO-CENTER, KARLSKOGA
FÖRENINGENS
ORGAN

NR 1 1985

UR INNEHÅLLET:

- *POLTERGEIST FOTO-
GRAFERAD
- *KÄRLEK I MIRASSOL
- *DET VAR EN GÅNG EN
STUGA
- *SVÄLJA MYGG OCH SILA
KAMELER
- *PLANET FICK UFO-
ESKORT
- *FALLET MED DEN
KVINNliga UFONAUTEN
- *EUROPA TVEKAR OM
SAMARBETE I RYMDEN
- *DE NÄRMASTE 50 ÅREN
I RYMDEN

MM MM MM MM MM MM MM

PLÖTSLIGT I JANUARI DRABBADES SVERIGE AV EN UFO-VÅG, VARS LIKE INTE SKÅDATS PÅ ÅR OCH DAG. FÖRRA GÅNGEN NÅGOT LIKANDE INTRÄFFADE TORDE VÄL VARA NÄR 40-TALETS SPÖKRAKETER HÄRJADE ÖVER LANDET. UFO DALARNA MED GUDRUN ANDERSSON I SPETSEN HADE BRÅDA DAGAR OCH UFO VAR DET ALLMÄNNA SAMTALSÄMNET I DALARNA.

Lokalpressen, främst då Dala-Demokraten, behandlade ämnet utförligt och på ett förvånande seriöst sätt. En del av förklaringen till detta var naturligtvis att flera medarbetare på tidningen själva blev vittnen till fenomenet. Men det berodde också på trycket från allmänheten; vittnena var många och en del föremål sågs på mycket nära håll. Man visste ju med 100-procentig säkerhet att det inte rörde sig om meteoritnedfall eller planeten Venus. Tidningen var helt enkelt tvingad att ta allmänhetens reaktion på allvar, inte minst för att få behålla läsarkretsen.

Hur behandlades då ufo-vågen på rikspanet? I Rapport sändes ett kort inslag, som i en handvändning förklarades bort av någon "expert". Denne expert hade naturligtvis aldrig sysslat med ufo-frågan, inte pratat med några vittnen, inget intresse för saken över huvud taget. Med andra ord kunde man lika gärna fråga en 5-åring om vad han anser om poesins utveckling under romantiken.

I rikstidningarna skymtade visserligen ufo-händelserna förbi, men inte i något fall fick man ett korrekt intryck av vad det egentligen handlade om. Vad som hände var ju milt uttryckt något fantastisk. Här fanns närobservationer med flera vittnen inblandade, ett av föremålen fotograferades av en pressfotograf (foto såldes till en amerikansk tidning för stora pengar), här gjordes observationer mitt inne bland husen i bostadsområden, här förekom observationer som var upp till 5 timmar långa, där observatörerna till och med hade tid att lämna platsen, åka hem och återvända igen och fortfarande se föremålet. Det hela är ju uppseendeväckande på gränsen till det otroliga.

Det är för undertecknad en gåta, att man inte från officiellt håll reagerar när sådant här inträffar.

Är man inte intresserad? Har man inte

funnit ett lämpligt lösningsmedel till det klister som håller Sture Wickerts kvar i kontorsstolen? Har den karln någonsin pratat med ett vittne? För-söker man dölja något? Huvudfrågan måste följaktligen bli: Är man stendum eller listig?

Svaret lär vi nog få vänta på och därför är det viktigare än någonsin att vi amatörer fortsätter intervjuar vittnen och forska i allmänhet om ufo.

NÅGOT OM VÅRPROGRAMMET

En del av programpunkterna har ju redan avverkats när detta ex av Svävaren nått ut till medlemmarna och vi kan därför i efterhand meddela att Owe Lewitsky och Janne Ahl, som varit i Hessdalen och filmat resp. gjort mät-observationer, hade åtskilligt intressant att förtälja.

Bland inbjudna föredragshållare har vi Lars Erik Bornlöf, som är en intressant och mycket spännande personlighet. Han kommer att prata om ufo sett ur parapsykologisk synvinkel. Det här blir en av vårens höjdpunkter; det kan jag utan vidare utlova.

Ufo och bibeln den 24 april behöver kanske ingen närmare presentation, men det kan vara spännande att höra vad en representant för någon religiös organisation tycker om klubbens åsikter i det här fallet.

Viimanor, den indiska gudavärldens flygande farkoster tillhör programmets high lights. Det finns otroligt detaljerade beskrivningar av flyplan, hur de drevs och var byggda i gamla sanskrit-texter. Missa inte denna programpunkt.

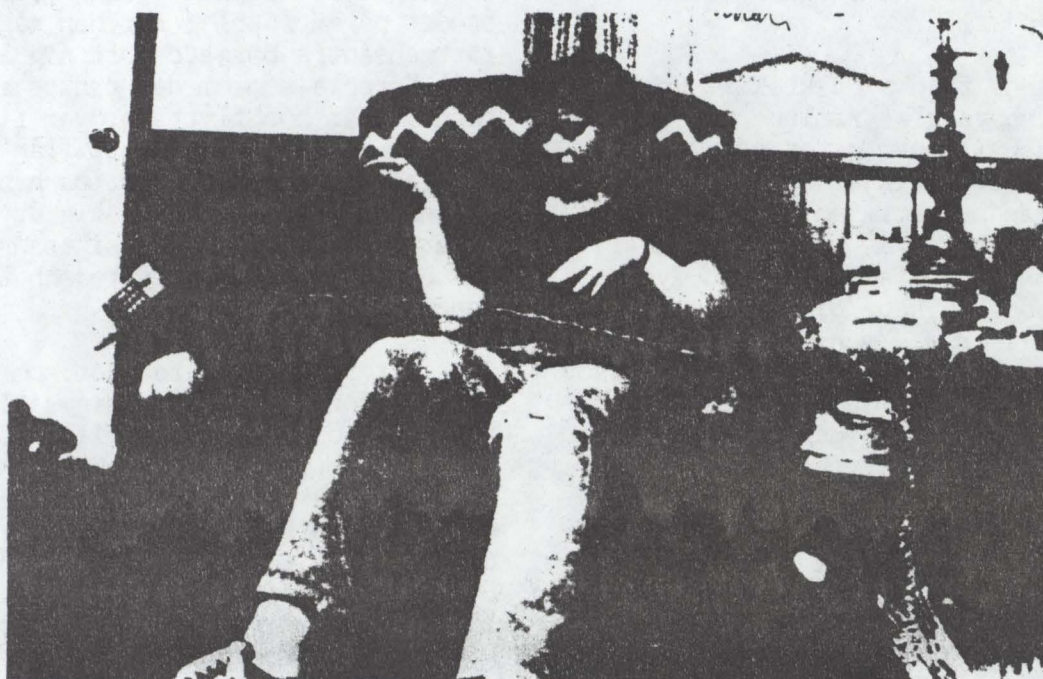
DET HAR DRÖJT MED INBETALNINGSKORTEN FÖR MEDLEMSAVGIFTEN. DET LIGGER I DETTA NUMMER AV TIDNINGEN. BETALA NU!

red.

DEN FEMTE MARS 1984 BESTÄMDE SIG EN FAMILJ I COLUMBUS, OHIO, FÖR ATT LÄMNA SITT HUS OCH TA IN PÅ ETT MOTELL. HUSET VERKADE VARA HEMSÖKT AV NÅGON SLAGS KRAFT ELLER POLTERGEIST, OCH EFTER TVÅ FASANSFULLA DYGN STOD DE INTE UT LÄNGRE.

POLTERGEIST FOTOGRAFERAD !

Familjen består av Joan och John Resch, deras 25-årige son, adoptivdottern Tina, 14 år samt fyra yngre fosterbarn. Under de senaste 30 åren har familjen tagit hand om mer än 250 fosterbarn.

Störningarna började lördagen den 3 mars, när Joan och barnen just ätit frukost. Plötsligt upptäckte Joan att de släckta matsalslamporna nu var tända, liksom lamporna i hallen, där det också varit mörkt. Duschen började spola av sig själv, diskmaskinen matade igenom sitt program med racer-fart och visarna på den elektriska klockan snurrade vilt. Tina hade just stängt av stereon, men strax däpå gick den igång igen. När hon drog ur sladden, fortsatte den ändå att spela.

John Resch hade under tiden varit ute i ett ärende, och när han kommit hem och

fått höra om hur husets alla apparater verkade ha blivit galna, ringde han omedelbart efter en elektriker. Under det korta telefonsamtalet hörde de båda männen ett underligt oljud i telefonen, "nästan som ett ylande".

Den gamle erfarne elektrikern Bruce Clagget trodde först att familjens problem berodde på att huvudströmbrytaren var trasig, men han fann att den fungerade helt perfekt. Det kanske är frågan om något elektriskt överslag, gissade han. De olika lamporna gick emellertid fortfarande att tända och släcka med sina respektive strömbrytare. Däremot slogs strömbrytarna till och från av sig själva. Clagget började gå från rum till rum i huset och tejpa fast strömbrytarna, men innan han ens var färdig tändes de första lamporna igen och det visade sig att teipen var försvunnen.

"Jag tejpade fast dem om och om igen", berättade han. "Jag gjorde av med två rullar tejp och sedan försökte jag med häftplåster." Lamporna fortsatte att tändas. Han tejpade fast de fyra strömbrytarna i köket och ställde sig att bevaka dem. "Alla i familjen befann sig inom synhåll och ingen kan ha rört någon av strömbrytarna, men ljuset tändes i alla fall."

Efter tre timmar gav Clagget upp. "Jag fick en underlig känsla inombords som jag aldrig mer vill uppleva", säger han. Samma kväll ringde han till John Resch. "Nu fungerar lamporna som de ska igen", berättade John, "men nu händer det annat som är ännu värre. Nu flyger det saker genom luften."

Tavlor ramlade från sina krokar. En uppsättning dyrbara glas ramlade ner från sin prydnadshylla ett efter ett. Fåtöljer flyttade av sig själva och soffor välte över ända. Familjen Resch visste varken ut eller in, så man ringde till polisen och två polismän kom och lyssnade på deras redogörelse. "Ni behöver hjälp", sa en av poliserna, "men det är en sorts hjälp som inte vi kan ge." Den natten sov hela familjen tillsammans. Några av dem låg på bäddsoffor i vardagsrummet och de övriga låg i sovsäckar på golvet.

Nästa dag trodde man att man kommit på en ledtråd. John kom ihåg att det hade varit lugnt en timme på lördagen, när Tina hade varit hemma hos en kamrat. När hon vaknade på söndagsmorgonen, började alltsammans igen. "Det är inte jag som får det att hända", sa Tina bestämt. Jag gör det inte avsiktligt." Och det var inte heller någon som hade sett henne göra någonting. Faktum var att på lördagen hade en mässingsljusstake flugit iväg och träffat Tina i huvudet.

De ringde till sin pastor och han gick med på att läsa böner över dem. Pastorn samt ytterligare två mormon-äldste tände ljus, gick runt i huset och bad en bön i varje rum. De stannade i 25 minuter och det kändes som om en "stillhet" spreds i huset. Men när de hade gett sig av, fortsatte det likadant som förut.

På måndagsmorgonen ringde Joan Resch upp Mike Harden, en journalist på *Columbus Dispatch* som tidigare hade skrivit om familjen och deras hundratals fosterbarn.

Hon hoppades att Harden skulle kunna tala om för henne vart hon skulle vända sig för att få hjälp.

"Jag tror inte på några övernaturligheter" förklarade Harden för Joan när han kom hem till dem. Han satt en stund och pratade i lugn och ro med familjen - men plötsligt såg han hur en kaffekopp for iväg av sig själv, träffade Tinas knä och slutligen krossades mot eldstaden. En telefon flög genom luften och veckotidningar ramlade ner från bordet. Mike ringde efter en fotograf.

Så kom Fred Shannon dit för att utföra vad han betecknar som "det mest bisarra uppdraget i mitt liv". Tina satt på armstödet på en fåtölj, när han såg hur en fästmanssoffa började röra sig åt hennes håll "precis som om den tänkte anfalla henne". När hon flyttade över till soffan, flög en afghansk matta upp från golvet och lade sig över huvudet på henne. Fred tog en bild. Tina befann sig drygt en meter från en ask med ansiktsservetter, när Fred såg hur den lyfte och flög genom rummet.

Gång efter gång verkade det som om en vit telefon kastades av sig själv mot Tina. "Det verkade som om den ville attackera henne. Den träffade henne några gånger så att hon skrek." Fred ville gärna ha en bild av den flygande telefonen, men den var tydligen kameraskydd. För att överlista "kraften" gjorde han kameran klar och sedan vände han sig bort. "...och då satte gjejen fart. Telefonen svepte fram mot henne. Samtidigt skrek hon till och träffade avtryckaren på min kamera. Jag vill inte påstå att jag tror på poltergeists eller demoner, men efter att ha sett detta tror jag numera på psykokinetisk energi."

Artikeln i *Columbus Dispatch* och fotot av den flygande telefonen lockade mängder av journalister till familjens hem. Samtidigt höjdes skeptiska röster. Exempelvis sa Leslie Blatt, i ledningen för fysikavdelningen vid Ohio State University, när han tillfrågades om sin reaktion på påståendet att tonåringar kan "förkroppsliga" känslor, t.ex. ilska: "Ingen har någonsin lyckats uppmäta någon energi som projicerats från människor, som sägs ha denna egenskap." Han har naturligtvis rätt, men det skulle också kunna betyda att vi har använt oss av fel mätmetoder.

Situationen blev inte bättre av att Tina iaktogs när hon fuskade. Drew Hadwal från WTVN-TV i Columbus hade just ställt in skärpan på sin videokamera när en stor bordslampa tycktes kastas av sig själv i golvet. Drew for triumferande tillbaka till studion. När han körde bandet i slow-motion fann han dock att kameran hade registrerat vad det mänskliga ögat inte hunnit se. På bandet såg man hur Tina tittade sig omkring, som om hon kontrollerade ifall någon såg på henne. Sedan kunde man se hur hennes hand rörde sig uppåt, knuffade till lampskärmen och välte lampan över ända.

Tina erkände villigt nästa dag att hon varit arg och trött på massmedias intensiva uppmärksamhet. "Jag gjorde det för att reportrarna skulle få vad de ville ha och sedan ge sig iväg." Vid studier av nutida poltergeist-fall har det visat sig att detta är ett vanligt händelseförlopp - i början är fenomenen verkliga, men övergår senare i förfälskningar av olika orsaker. Misstankar om detta finns i fallet Enfield (se Fortean Times nr 33). (Tilläggas kan att TV-reportern Hadwal senare erkände att han hade bevittnat andra händelser - t.ex. köksstolar som flyttade sig - när Tina inte var i närheten, men detta tas varken upp i AP:s eller UPI:s reportage.)

Men ändå - om Tina hade bluffat en gång, hur skulle man då kunna veta att hon inte gjort det även vid andra tillfällen? Oundvikligen ifrågasattes trovärdigheten hos både reportern Harden och fotografen Shannon i de anklagelser om lurendrejeri som följde. Chefredaktören för *Dispatch*, Luke Feck, ansåg sig därför tvungen att intyga att de båda är ärliga och professionella och att fotografen arbetat vid olika lokaltidningar i över 30 år.

Den 12 mars bjöd familjen hem en forskargrupp från Psychical Research Foundation i Chapel Hill, North Carolina. Forskningschefen William Roll och hans assistent Kelly Powers bodde hos familjen Resch en vecka och letade efter naturliga förklaringar eller trådar och liknande som kunde ha använts för att genomföra en bluff, men man hittade ingenting. Hela tiden höll Roll ögonen på Tina. Föremål fortsatte att flytta sig till synes på egen hand och när en tavla ramlade i golvet blev Tina upprörd. "Det är den sista av mammas prydnadssaker som fortfarande

är hel", sa hon. Hon ställde sig bredvid Roll när han slog i en spik för att hänga upp tavlan igen. På en byrå bakom dem stod hans bandspelare. Medan Roll bevakade Tina i ögonvrån började bandspelaren röra på sig, åkte i golvet och blev slutligen stående mot väggen tre meter bort. Han lade ifrån sig tången som han använt som hammare - och även den flög iväg och träffade en annan vägg en och en halv meter därifrån.

En grupp forskare från CSICOP - en kommitté som undersöker rapporter om paranormala fenomen och har sitt högkvarter i New York - avvisades när de ville göra en undersökning i familjens hem. Medan de skrutit om öppna sinnelag verkade de nästan dregla inför utsikten att ta flickan på bar gärning under deras besök. Gruppen som bestod av två universitetsforskare (en astronom och en astrofysiker) samt James Randi - "The Amazing Randi" - en berömd illusionist som tidigare avslöjat påstådda paranormala händelser som trick - fick nöja sig med att intervju vittnen. Deras nyckelfråga var: "Såg ni verkligen när telefonen... eller glaset... eller något annat föremål... lyfte och flög iväg?"

Gång på gång medgav vittnena att de inte uppfattat hur föremålen lyft, dvs just det ögonblick då en människohand kunde ha fått dem att fara iväg. Fotografen Fred Shannon hävdade emellertid med bestämthet att han hade sett hur både en telefon och en servettask steg upp i luften och började flyga iväg. "Handen är alltid snabbare än ögat", säger professor Steven Shore, astrofysikern i gruppen. Han tror att det är förklaringen till alla de registrerade händelserna. James Randi erbjöd Joan Resch 10 000 \$ för ett bevis på en autentisk händelse, men den förtörnade Mrs Resch avböjde. Samtidigt bad William Roll att Tina skulle få följa med till North Carolina för ytterligare undersökningar.

Roll säger att en tredjedel av alla de poltergeist-fall han undersökt orsakades av bluffmakare eller naturliga fenomen (som exemoelvis sättningar i en byggnad), en tredjedel var "osäkra" och en tredjedel var "äkta". Roll tror dock inte att poltergeistfenomenet utgörs av några "bullerandar", vilket är vad ordet egentligen betyder. Han menar att de fenomen som hänförs till poltergeistaktivitet i själva verket är resultatet av något som

han kallar RSPK, Recurrent Spontaneous Psychokinesis (återkommande spontan psykokinesi), en kraft som vissa människor besitter och som får saker och ting att flyga omkring av sig själva.

Enligt Roll är RSPK i allmänhet helt ofrivillig och något som oftast drabbar tonåringar. Han tror att denna energi har sitt ursprung i den förvirring och osäkerhet som så många tonåringar upplever. När fenomenen började uppträda hemma hos familjen Resch hade Tina varit utsatt för mer påfrestningar än de flesta tonåringar. Förutom att hon hade haft problem i skolan, som resulterat i att hon stannat hemma och nu fick privat undervisning i stället, hade hon just gjort slut med sin första pojkvän. Hon var 175 cm lång och hade ännu inte slutat växa. Dessutom hade hon börjat fundera på att leta reda på sin riktiga mamma, som hade lämnat henne på ett sjukhus när hon var tio månader och sedan aldrig kommit tillbaka och hämtat henne.

Själv trodde Tina att de mystiska händelserna var ett straff för den vrede hon ibland kunde känna, eftersom de verkade inträffa bra "när jag är riktigt arg". Under den presskonferens som kulminerat i att Tina spontant stötte till en lampa, hade hon verkligen anledning att bli arg. Hon ställde upp eftersom hon trodde att reportrarna skulle ge sig av vid 14-tiden, men de strömmade fortfarande in när klockan var 21.30. De stod t.o.m. och lurpassade utanför toaletten, när Tina var där. Hack i häl efter massmedia följde turister, upptågsmakare, snöbollskastande barn, tonåringar i raggarbilar osv., så lugnet utanför Resch's hus vid Blue Ash Road var snart ett minne blott.

Tinas fall är det mest omskrivna i alla förmodade paranormala fenomen under senare år och ett av de bäst dokumenterade. Likväl är det svårt både att bevisa eller motbevisa händelsernas äkthet. Även när Tina reste med Roll till North Carolina hände det besynnerliga saker. Dr Rebecca Zinn såg t.ex. hur en dörr öppnades av sig själv och hur Tina en gång träffades i ryggen av en telefon, som flugit från ett skrivbord 2 meter därifrån. Innan Roll han avsluta sin undersökning lånade Tina en motorcykel, kraschade mot ett träd och bröt ena benet. När hon återvände hem efter att ha fått ena benet gipsat på ett sjukhus i Columbus, hade det gått två månader sedan de underliga händelserna började - och efter hennes hemkomst har det varit helt lugnt i huset.

Till sist ett par notiser ur *Columbus Dispatch*:

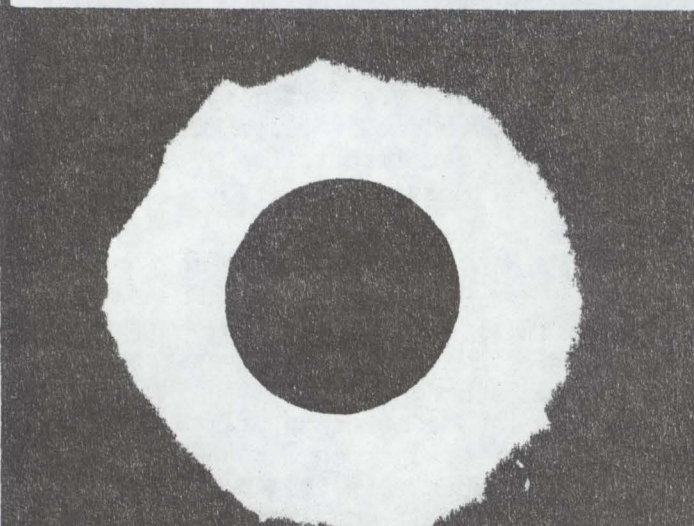
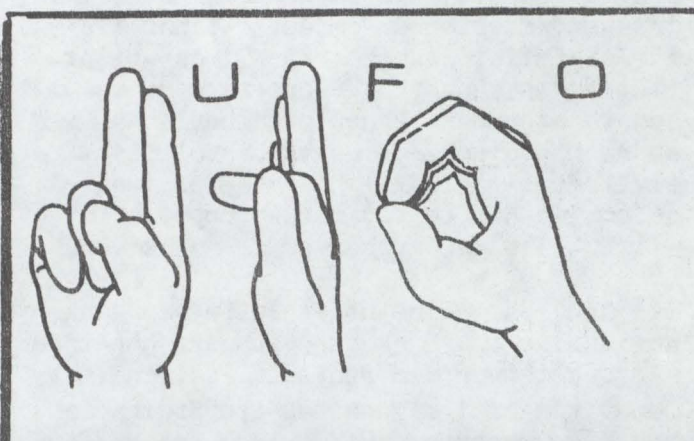
Mike Harden berättade i sin spalt att Tina senare hade sett filmen *Poltergeist* sex gånger och påverkats starkt av en bok, *If There be Thorns* av V.C. Andrews, där en 9-årig pojke fantiserade om en förälder som han aldrig träffat. Pojken var väldigt klumpig, "bord och lampor välte omkull" osv. Tina sa att pojkens sökande påminde om hur hon själv hade det.

Det avslöjas också att familjen Resch har gjort anspråk på ersättning för skadegörelse av en okänd "kraft" under rubriken "upsåtlig åverkan", hos försäkringsbolaget *Midwestern Indemnity* i Cincinnati, men så sent som den 18 mars hade ännu inga framsteg gjorts i detta ovanliga försäkringsmål.

Källor: *Fortean Times* nr 42

Det Bästa nr 2/85

Översätn. och bearbetn.: Lisbeth Årstad

FÖRMÖRKA INTE TILLVARON!

★★★★

BETALA MEDLEMSAVGIFTEN!

KÄRLEK I MIRASSOL

AV IRENE GRANCHI

MIRASSOL LIGGER I NÄRHETEN AV SAO JOSE´RIO PRETO I DEN SYDBRASILIANSKA STATEN SAO PAULO OCH BERÄTTELSEN TAR SIN BÖRJAN DEN ARTONDE JUNI 1979, FALLET ÄR ÄNNU INTE AVSLUTAT. ANTONIO CARLOS FERREIRA UPPLEVDE FORTFARANDE NÄRKONTAKTER I MARS 1983 NÄR DENNA RAPPORT PRESENTERADES.

Händelsen liknar i många avseenden fallet Antonio Villas Boas, som inträffade den 15 oktober i Sao Francisco de Sales cirka 10 mil norr om Mirassol.

(Båda männen heter Antonio, liksom fem eller sex andra sydamerikaner som gjort ufo-observationer under den senaste tiden.)

I de flesta av dessa fall, verkar det som om orsaken till närkontakten är att genomföra något slags genetiskt experiment.

I Mirassol-fallet tillkommer en ny faktor: vittnet, Antonio Carlos Ferreira, är färgad. Och det var även ufonauterna.

Den som undersökt detta känsliga fall är professor Ney Matiel Pires från Mirassol. Dr. W.Buhler från Rio de Janeiro har också följt upp fallet och gjort egna undersökningar. Hypnossessionerna leddes av parapsykologen Alvaro Fernandes från Brudinstitutet i Sao Jose´de Rio Preto.

SÅ BÖRJADE DET

Antonio Carlos var anställd som nattvakt vid en möbelfabrik i Mirassol och med sig hade han sin hund, Hounge.

När nattpasset var över stämplade han ut och begav sig hem. Han band hunden utanför dörren till badrummet, tog av sig sin klocka och gick in för att duscha. Klockan var 3.00 på morgonen. När han tittade ut genom badrumsfönstret såg han ett föremål landa på den tillplattade jorden 60 meter från hemmet.

Han gick ut ur badrummet och fanns sig då stå öga mot öga med tre varelser, som var ungefär 1.20 m långa och hade små "lådor" placerade i brösthöjd, som utstrålade rött ljus som förlamade honom. De bar skinande vita overaller som täckte hela kroppen, även huvudet. På ryggen hade de ytterligare en låda, lite större än den på bröstet, som var direkt ansluten till hjälmarna vid

munnen och näsan. Lådorna på bröstet ungefär 15 x 14 cm stora, hade två öppningar på framsidan med kanske 3 cm diameter, varifrån det röda ljuset kom.

På vänstra sidan på bröstkorgen bar de ett emblem, ett kors inuti en cirkel.

DEN LILLA FARKOSTEN

De tog med sig Antonio Carlos, som är 1.75 cm lång, in i farkosten och han var tvungen att böja huvudet för att komma in genom den rektangulära dörren. Han kände det nu som om han "flöt" fram. (Senare undersökningar visade att hans fotspår ledde ut från badrummet endast en kort sträcka och därefter plötsligt upphörde).

När de kom i närheten av ufot såg han att det var ovalt till formen. Det var cirka 2 m brett vid botten och 2,5 m högt. Det var av metall och grått och stod på tre ben.

Insidan var starkt upplyst med ett diffust rödaktigt ljus och på ena sidan kabinen fanns en panel med många knappar. Där fann också tre gråfärgade runda stolar också de på tre ben.

Antonio Carlos upplevde det som om farkosten startade och han började skaka. Det hördes ett surrande ljud, som från en transformator. Idetta ögonblick verkar det som om han förlorade medvetandet, men minns ändå dunkelt hur han fördes in i "moderskeppet".

DEN STORA FARKOSTEN

När han återfick medvetandet, upptäckte han att han befann sig i ett stort rum. Där fanns tio eller tolv varelser ur besättningen, vissa var gröna och några av dem chokladbruna som han själv.

Under hypnos berättade han följande om varelserna: de gröna var lövgröna, hade

7 svart mjukt hår, tunna läppar stora spetsiga öron, något utskjutande kindknutor, stora gröna ögon utan ögonbryn eller ögonfransar. Deras uniformer var skinande vita och de bar handskar.

De chokladbruna varelserna hade ungefär samma karaktäristika men deras hår var krulligt och rullat på spolar. De hade tjocka läppar och svarta ögon.

Båda typerna hade långa, tunna näsor.

De talade med röster som låg högre i tonskalan än människans och när de pratade med varandra förstod han inte vad de sade. De gröna pratade mer än de bruna.

Rummet där Antonio Carlos nu befann sig var upplyst av röda och gröna ljus och han lade märke till något som liknade en tv-apparat. Bakom någon slags räknare stod den av de gröna som verkade vara ledaren. När Antonio Carlos närmade sig ett fönster, som såg ut att vara en glasruta, märkte han att utanför roterade ett cirulärt "band" snabbt runt farkosten. Bandet utstrålade ett rött ljus.

De satte honom ned. Medvetet minns han ingenting efter detta förrän han är tillbaka i badrummet klockan 5.00 på morgonen. Han hade varit borta i två timmar.

SKADAD

När han vaknade i badrummet kände han sig vimmelkantig och erfor en stickande känsla, som varade i flera månader. En underlig upptäckt var att han inte längre tyckte om kaffe.

Tjugo dagar senare, 18 juli 1979, började hans ögon värka. Under händelsen hade hans shorts rivits till trasor och nu försvann de bara plötsligt. Hans mor, Dona Guaracai, säger att hon slängt dem tillsammans med andra palto, men under hypnos hävdar Antonio Carlos att detta inte var fallet och att varelserna själva hade tagit hans shorts. Shortsen var i vilket fall som helst borta.

På hans vänstra arm fanns brännmärken och på den högra ett annat märke som såg ut som om han fått en injektion i venen. På kroppen och särskilt på ryggen fanns några mörka fläckar.

När han kommit hem på morgonen efter händelsen tog han, i stället för att prata en stund med sin mor som han brukade, helt enkelt en dusch och gick därefter och lade sig utan att säga ett ord. När mamman kom in till honom med ett glas mjölk, ville

han inte ha något utan sade: "Jag är så lycklig idag, jag är verkligen lycklig." Han berättade sedan för henne om vad som hänt. Hon blev mycket upprörd och tog kontakt med sin granne Alonso.

Det bör i samband med detta nämnas, att Antonio Carlos mamma samma natt väckts av ett surrande ljud och gripits av panik och försökt väcka sin man, som halvsovande svarade: "det måste komma från vattentanken."

På morgonen beslöt hon sig för att ringa polisen, eftersom hon var rädd att det kunde ha varit inbrott på fabriken. Hon gick till fabriken tillsammans med en polis. Nära familjens hus fann de ett område, som såg ut som om det sopats rent från allt damm - som det fanns gott om i omgivningarna. Senare fann man också gräs, som var bränt, i närheten av badrummet.

Andra spår fann man när dr. Buhler anlände den 18 augusti. Han bidrog till undersökningen genom att ha med sig en magnetometer, som han överlämnade till prof. Ney innan han återvände till Rio. Det upptäcktes då att i närheten av badrummet där Antonio Carlos träffade varelserna, var magnetismen ovanligt hög vid pelarna på ett närliggande skjul. Inne i skjulet vid en stapel med järnbalkar uppmättes magnetismen till 7,00 Gauss vilket är mycket högt.

Under oktober mätte man pelarna ännu en

gång och nu blev värdet lägre. Under samma månad besökte Gary Richman platsen. Några nya järnbalkar hade nu lagts på stapeln och dessa mättes men gav inget utslag på magnetometern.

Hunden Hounge förändrades remarkabelt efter ufo-upplevelsen. Han slutade äta, tycktes inte bry sig om någonting och lydde inte längre kommandon. Detta var särskilt anmärkningsvärt eftersom den var polistränad. Varje gång Hounge kom i närheten av platsen där närbkontakten ägt rum, visade den stor rädsla.

HYPNOSEN

Eftersom det nu stod klart att Antonio Carlos råkat ut för en "minneslucka", beslutade prof. Ney ta med honom till Bradinstitutet i Sao Jose do Rio Preto, där parapsykologen Alvaro Fernandes gjorde första försöket att med indirekt hypnos, d.v.s. genom att använda ett medium under hypnosen.

Den andra hypnossessionen ägde rum den 19 augusti. Båda gav likartade resultat och bekräftade Antonio Carlos påståenden om vad som skett. Hypnosen gav också ytterligare detaljer. I.e.x. att Hounge gjort flera utfall mot varelserna när de dök upp, men att han träffats av de röda strålarna och fallit som död ner på marken. Först därefter hade det röda ljuset riktats mot Antonio Carlos, som reagerade genom att bli paralyserad. När han beskrev hur varelserna förde honom till farkosten så han att han "flöt". Detta bekräftades under hypnosen och det framkom att även farkosten svävade eller "flöt" ett stycke ovanför marken.

Belysningen i farkosten beskrev Antonio Carlos som gulaktig på gränsen till orange. Han berättade återigen om panelen, som var översållade med olika knappar och andra reglage som manövrerades av ufonauterna.

Efter att ha förflyttats till "moderskeppet" (även under hypnos hade han svårt att beskriva hur det gick till) befann han sig i ett mörkt rum med blå, bruna eller skarpröda ljus. En sak som han emellertid lade märke till när han förflyttades vara att båda farkosterna svävade utan att vidröra varandra.

Inne i det större rummet, i den stora farkosten, fanns en panel utefter ena väggen. Och i ett annat rum såg han ett litet runt fönster med röd ram och när han såg ut genom fönstret, upptäckte ha till sin förvåning Jorden, liten och långt borta.

Han såg också ett rött ljus som rotera-

de runt överdelen av ufoet.

På väggen mitt emot honom i rummet fanns en stor ram med en starkt skinande illustration och han gissade att det kunde vara en karta. Golvet var mörkt och färgen på de övriga väggarna var metalliskt vita. Bland alla de anordningar han mindes fanns en rektangulär låda med 5 gröna knappar. Övan på denna låda stod en tv-apparat utan skärm.

Humanoiderna placerade honom med ansiktet mot denna låda, kanske för att kunna registrera hans reaktioner och tankar.

KVINNAN UPPENBARAR SIG

I samma rum fanns ett stort rektangulärt bord, som var omgivet av fler stolar och i närheten fanns även en soffa. De lade honom på soffan. Sedan kom en kvinna in. Hon var naken och längre än Antonio Carlos. Hon tog tag i hans händer. Hennes hy var chokladbrun och hon hade mycket stort huvud i förhållande till kroppen och hennes hår var rött och krulligt. Hon hade svarta sneda ögon, lång smal näsa, stor mun med tunna läppar och vita mänskliga tänder. Hon hade dålig andedräkt.

Brösten var små och hennes könshår var rött.

De manliga humanoiderna försökte nu ta av Antonio Carlos hans kläder, men han kämpade emot. Då tvingade de honom att lukta på något som var mycket skarpt och obehagligt. Han veknade och gav efter och de utnyttjade detta för att klä av honom, i hastigheten rev de sönder hans shorts.

Kvinnan närmade sig honom ännu en gång, men han stötte henne ifrån sig.

Då gav de honom en intravenös injektion i högra armen och han kände hur han domnade bort. På hans vänstra arm fäste de en apparat, som han inte förstod vad det var.

De smorde in hela kroppen med olja, även könsorganen.

Han tvingades nu till samlag med kvinnan (det verkar alltså som om oljan hade någon slags erotisk inverkan, han var nästan medvetslös under samlaget).

Ställningen var vad som brukar betraktas som den normala.

Efter ytterligare en stund smorde de in mer olja även på hans ben, tog bort apparaten från vänstra armen och klädde på honom.

TELEPATISK KOMMUNIKATION

Hela tiden medan detta pågick fortsatte

besättningen att tala sins emellan på sitt eget främmande tungomål, men han märkte att när de önskade tala med honom, förstod han vad de menade. De talade inte på vanligt sätt med honom utan meddelade sig telepatiskt. De sade åt honom att inte vara rädd, att ingenting farligt skulle hända honom och att de skulle återföra honom till Jorden. De berättade att de var från en annan planet, men ville inte säga vilken.

De sade också att de höll på att utföra ett experiment för att han skulle ge dem ett barn och att det skulle bli en pojke. Barnet skulle de använda för framtida experiment. De skulle återvända i framtiden och visa honom barnet, men innan detta hände skulle de ge honom tre tecken, men de gav inga ledtrådar om vad för slags tecken.

NÅGONTING ATT DRICKA

Antonio Carlos var hungrig. De gav honom en mörk vätska att dricka. Den hade en underlig otäck smak.

Slutligen förde de honom till ett annat mörkare rum och därifrån in i den mindre farkosten, som återvände till Jorden.

PÅ GRUND AV MARAY

Antonio Carlos var vid tiden för händelsen på väg att gifta sig. I september 1979 besökte han sin fästmö och diskuterade detaljerna kring bröllopet, som skulle äga rum samma vecka. När de höll på att prata fick han syn på en grön sfär som flög omkring i rummet och slutligen stannade och förblev svävande bakom fästmön, som plötsligt föll i sömn.

Han började känna stickningar i hela kroppen och i samma ögonblick började han förstå vad den lilla gröna sfären "sände" till honom. Den sade honom att inte vara rädd och berättade att med deras hjälp skulle hans livsvillkor förbättras. Sfären kritiserade honom emellertid för att han låtit sig hypnotiseras och nämnde också att hans mor hade spridit berättelsen om hans besök på ufo.

Den lilla gröna sfären rådde honom också att röka mindre. Den opponerade sig dock inte mot det förestående bröllopet och förklarade att cermonin skulle komma att hållas i kyrkan. Sedan försvann den och hans fästmö vaknade och allting återgick till det normala.

Dagen efter berättade han vad som hänt för prof. Ney.

ANDRA ÖGONVITTNEN

Det fanns åtskilliga andra ögonvittnen.

Antonio Nascimento, också nattvakt vid fabriken, såg en lysande röd boll som sänkte sig mot fabriken vid samma tidpunkt, som Antonio Carlos upplevelse började, klockan 3.00 på morgonen den 18 juni, 1979. Ett annat ögonvittne, Senora Neiva F. de Oliveira, hörde samma ljud som besvärade Antonio Carlos mor klockan 2.30 på morgonen. Det uppträdde också störningar på Senora de Olivieras TV-apparat och slutligen upphörde den helt att fungera.

ANTONIO CARLOS EFTER NÄRKONTAKTEN

Natten den 6 juli, 1982 observerades många ufo över Brasilien. Senor A.J. Gevard har gjort en komplett översikt av vad som hände denna speciella natt. Klockan 21.00 på kvällen bevitnade den kände TV-producenten tillsammans med sin familj en mycket säregen händelse (detta kommer att rapporteras i ett senare nummer av Svävaren). Ufos observerades samma natt i Mirassol och i närliggande Catanduva.

Dessa observationer ägde rum klockan 23.00 den 6 augusti, medan Anto Carlos låg och sov. Morgonen efter gick han emellertid upp en timme tidigare än vanligt och gick över till arbetet en timme tidigare än vanligt, utan att märka sitt misstag.

Antonio Carlos är idag en lyckligt gift man och hans arbetsförhållanden har förbättrats. Han är murare en annan fabrik, the Monte Carlo Plant.

Den aktuella morgonen den 7 augusti, 1982, kom han gående bredvid den lokala järnvägen på väg till arbetet.

Det var en klar molnfri och varm dag. När han kom till den punkt där järnvägen korsar landsvägen, såg han ett ljus som dök upp i skyn. Först trodde han att det var ett tåg som närmade sig, men han tyckte ändå på något sätt att ljuset verkade annorlunda, det var skarpt skinnande rött.

Antonio Carlos kände sig yr och matt och var tvungen att lägga sig ned bredvid järnvägen för att vila en stund. Sedan kände han sig bättre och lyckades resa sig upp och fortsätta gå. 600 meter längre fram mellan två broar, återkom det röda ljuset och för den här gången rakt mot honom. Det stannade tio meter framför honom. Ljuset var 8 meter i diameter och lyste upp området. Det var skarpt rött och såg ut som neonljus.

Återigen kände han sig matt och han måste ha svimmat. När han vaknade upp igen kände han samma stickande känsla och mådde dåligt. Han bestämde sig för att återvända hem och när han kom hem vid 6.20-tiden, lade han sig ned, fortfarande matt och illamående. Hans vänstra arm kliade. Efter en stund försvann alla dessa symptom och han somnade.

Under de påföljande dagarna återkom den stickande känslan och smärtan i vänstra armen.

Den 18 augusti, 1982, anlände prof, Ney till Antonio Carlos hem och lade då märke till att den vänstra armen visade tecken som tydde på att det skett en injektion i venen.

Prof. Ney mätte tiden och avståndet mellan Antonio Carlos hem och det ställe på järnvägen där han sett ljuset och upptäckte då att här fanns en ny "minneslucka" på en och en halv timme.

ÄNNU EN NÄRKONTAKT

Mellan den 30 och 31 december, 1982, då Antonio Carlos skötte föräldrarnas hem, medan de var tillfälligt bortresta, hade han ännu en upplevelse.

Han vaknade plötsligt klockan 2.00 på morgonen och fann ett intensivt grönt ljus som lyste ovanförhuset och in i vardagsrummet.

Han gick upp och in i vardagsrummet och fanns dörren till köket öppen, trots att han mycket väl visste att han stängt den tidigare. Han hörde då ett ljud från sovrummet och därifrån uppenbarade sig nu tre varelser.

Han kände igen den som fört honom ombord på ufot i juni 1979. Två av dem bar vita overaller och hjälmar. Den tredje hade ingen hjälm och hans hy var mörk och

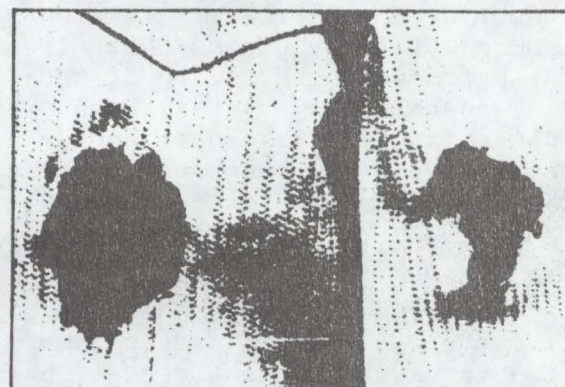

Bild. Antonio Carlos visar de brännskador som strålen åstadkom.

håret var rött. I handen bar han ett lysande föremål, ungefär 4 cm brett.

De frågade honom om han var rädd. Han svarade att det var han inte, men vände sig sedan om som för att lämna rummet. Den mörkhyade varelsen höll då upp instrumentet mot honom och ett grönt ljus strålade ut och träffade i ryggen och brände hans skjorta.

Han vände sig om och träffades då av ännu en stråle på vänstra sidan om bröstkorgen. Skjortan brändes igen men han kände ingen smärta. Sedan avfyrade ufonauten ytterligare en stråle, som brände hans vänstra arm och en almanacka som hängde på väggen bakom honom.

Antonio Carlos slet instinktivt av sig skjortan och kastade iväg den, men nu började han känna sig svag och yr och föll till golvet. När han föll märkte han att en av varelserna höll i en väska och att han tog ut något ur den, men han hann inte uppfatta vad.

När han vaknade var varelserna borta. På hans bröst och på den vänstra armen fanns många små rivmärken, som såg ut att vara gjorda med något skarpt, spetsigt verktyg. Bara ytan på skinnet var skrapad och märkena var 2,5 till 3 cm långa. Även denna gång fanns ett märke som tydde på en injektion i vänstra armen.

Samma dag besökte han prof. Ney. Efter undersökningen konstaterade prof Ney att almanackan satt stadigt fast i väggen och inte kunde ha tagits ned och satts tillbaka igen. Det stod också klart att den del av Antonio Carlos vänstra arm, där skjortan blivit bränd, och almanackan låg i exakt linje.

Antonio Carlos gav prof Ney skjortan som bevis och prof Ney drog slutsatsen att berättelse verkade trovärdig.

HYPNOTISK REGRESSION

Under den hypnotiska regression som Antonio Carlos genomgick under ledning av parapsykologen Alvaro Fernandes den 11 januari 1983, upptäckte man att han kontaktats i inte mindre än fem gånger av ufonauterna. Under hypnosens beskrev han alla dessa fem gånger i detalj.

Vid tillfälle nr. 2, hade han inte varit inne i den främmande farkosten. Den hade i stället närmats sig honom och stannat i närheten, en dörr hade öppnats och två varelser, den ena med ett barn i famnen, hade visat sig. Dörren stängdes och ufoet försvann med hög hastighet. Medvetet mindes Antonio Carlos hur han en månad tidigare hade sett ett ufo flyga över himlen och i samma ögonblick känt den stickande känslan i vänstra armen.

När det gällde den tredje närkontakten, minns han inte något datum. Han hade plötsligt förts upp i farkosten med hjälp av ett grönt ljus. Inne i farkosten hade varelserna fäst honom vid någon slags säng och placerat en apparat på hans vänstra arm och därefter injicerat en gul vätska. (Han berättade också att han på en säng i närheten sett en av varelserna fastspänd, som också fick en injektion i vänstra armen och kroppen. En av ufonauterna berättade för Antonio Carlos att varelsen på sängen utsattes för denna behandling som ett straff för att han vägrat lyda order).

Slutligen hade de lossat Antonio Carlos från sängen och fört honom till ett annat rum, där de visade honom hans barn. Barnet höll redan på att lära sig gå och hans mamma var med honom. Barnet var mycket likt modern och de andra varelserna och hade även spetsiga ögon som de.

Efter att ha sett barnet fördes han tillbaka till Jorden.

Hans påföljande fjärde närkontakt var den som ägde rum vid järnvägen den 7 augusti, 1982. Vid detta tillfälle hade de förklarat för honom hur två av de instrument som fanns i rummet

Bild. Den brända almanackan.

fungerade och även låtit honom prova ett av dem. Detta var de kontroller som drev och stannade ufoet. Han fick också veta att den fyrkantiga apparaten var till för att visa hur de andra fungerade, eller för att göra observationer på långa avstånd. Vid denna fjärde närkontakt träffade han inte barnet eller modern.

Hans femte närkontakt var den som inträffade i hans föräldrars hem den 31 december 1983, när han träffades av ljusstrålen och fick skjortan bränd. Ytterligare detaljer framkom under hypnosen. Han sade att de hade nål och hade börjat rista sitt eget emblem på honom. Återigen injicerade de någon vätska i hans vänstra arm, som de sade skulle hjälpa honom att kommunicera med dem. De hann dock inte fullborda emblemet eftersom "tiden var ute".

Detta är nu inte hans sista närkontakt. Under hypnosen påskdagen 1983 upptäckte undersökarna att Antonio Carlos hade haft ytterligare två upplevelser.

Mer om detta vill prof. Ney för tillfället inte avslöja, men han antyder att det kan vara av mycket stor betydelse.

Vid den andra internationella ufo-kongressen i Brasília talade jag med Luis Fernando Mendes, vän och medforskare till prof. Ney. Han berättade att Antonio Carlos hade avslöjat för dem barnets namn och att det var en flicka, Azelia. Han hade också visat undersökarna och dr. Buhler äret på bröstkorgen, som föreställer varelsernas emblem, en cirkel med ett kors inuti.

Under den senaste hypnossessionen på påskdagen 1983, berättade han om sin sjunde närkontakt den 30de mars samma år. Under en paus i arbetet på fabriken hade han promenerat över till en plantage i närheten (kaffebuskar). Plötsligt hörde han en röst som sade till honom att vända sig om och när han gjorde så fick han se en av varelserna stå där. Han ombads att vända ryggen till igen och efter en stund när han vände sig om, såg han en rök-puff där varelsen förut stått.

Omtumlad gick han tillbaka till fabriken och hans arbetskamrater tyckte "han verkade underlig".

Hans näst sista kontakt med ufonatuerna var den 20 mars 1983, när han stötte på några av dem ute i skogen. De höll på att gräva ned något i jorden och när han frågade vad det var, svarade de att det var ett forskningsinstrument, men förklarade inte till vad.

EN STUDIE AV FALLETS OLIKA ASPEKTER

Prof. Ney, som är en noggrann forskare, beslöt att kontrollera Antonio Carlos biorymt vid två olika närkontakter, men resultaten var motsägande och gav inga indikationer.

Några av de platser som beskrevs av Antonio Carlos, den stora hangarliknande hallen med parkerade ufos, en del med 2,5 till 3 meters diameter och även andra jättelika farkoster, stora som tåg, får en att tro att han befunnit sig ombord på en rymdplattform, eller att det han berättat har implanterats i honom, kanske som en följd av vätskan som injicerades. De teckningar han gjort av ufot är mycket enkla i synnerhet i jämförelse med fallet Antonio Alves Fereira, som också rapporterats av I Granchi (se annan artikel i detta nummer).

Vid ett tillfälle under transen frågade undersökarna Antonio Carlos varför just han utvalts av ufonauterna. "De sade att det berodde på att jag hade den rätta kapaciteten." Vad för kapacitet de avsåg framgick dock inte.

En intressant observation som gjordes av prof. Ney var att dessa varelser kunde andas vår luft utan extra hjälmar. Kanske var de robotar, menar Ney. Vid den senaste hypnosomgången ställdes denna fråga till Antonio Carlos och hans svar stödde antagandet.

Det verkar alltså som om vi med Antonio Carlos stött på ännu ett fall där det förekommer olika raser bland humanoiderna. Ännu ett bevis för att fysiska och psykiska närkontakter

fortsätter.

Flying Saucer Review vol.30, No 1, 1984
Övers. Acke Svensson

Svälja mygg o.

Sila kameler

Planet fick UFO-eskort

MOSKVA (GT-AP) Det sovjetiska passagerarplanet fick en oväntad eskort — av ett UFO!

"Tefatet" registrerades på markkontrollens radarskärmar som en märklig störning.

Enligt sovjetiska myndigheter är det inte första gången fenomen av det här slaget inträffat.

Det sovjetiska planet flög på omkring 10 kilometers höjd mellan Georgien och Estland, förklarar fackföreningstidningen TRUD.

Både besättning och passagerare upptäckte plötsligt något som såg ut som en fast stjärna på 40–50 kilometers höjd. Plötsligt sköt en ljusstråle ut från föremålet, och belyste marken så klart att människor i planet kunde urskilja hus och vägar, trots att det var sent på kvällen.

Ljusstråle

Ljusstrålen ändrade riktning och belyste i stället flygplanet. Därefter närmade sig "tefatet" snabbt och följde planet som en slags hederseskort under en lång stund.

På "Kommissionen för avvikande ärenden" konstaterar man att observationen är intressant, särskilt som UFO:n kunde följas på radarskärmen som en märklig störning. Man påpekar dock att man känner till flera liknande fenomen — som inte har kunnat förklaras.

**HUR MÅNGA GÅNGER FÅR MAN INTE HÖRA:
"JAG SKA GÄRNA TRO PÅ UFO MEN FÖRST
VILL JAG HA ORDENTLIGA BEVIS,"**

Hur många gånger har man inte önskat att man haft ett ton notiser typ den ovanstående att dänga i skallen på folk. I allmänhet är kravet naturligtvis berättigat, men när man står framför en självlärd "amatör"-forskare med betungande Carl Sagankomplex är kravet inget annat än en pik.

Det är faktiskt ganska slående vilken enorm bevisföring som krävs när det gäller trovärdigheten av ett ufo-fall, om man tänker på att allt som behövs för att blåsa igång en ubåtsjakt med skjutkåta värnpliktiga i buskarna och smattrande helikoptrar, är att en 89-årig gammal fiskare utan glasögon, men i stort behov av dem, sagt sig se "noe i böljerna".

Deprimerande...

Titta på notisen ovan en gång till och välj sedan bland dessa fem alternativ:

1 ILLVILLIG KOMMUNISTISK PROPAGANDA

2. PASSAGERARNA YRADE EFTER ATT HA KÄKAT ALLDELES FÖR GAMMAL RYSK KAVIAR OCH BESÄTTNINGEN KAN INTE LÄNGRE SKILJA MELLAN KNAPPARNA I COCKPITEN OCH KAPSYLERNÄ PÅ ALLA DE VODKAFLASKOR MAN HÅLLT I SIG. DET SISTNÄMMDA GÄLLER ÄVEN RADARPERSONALEN. OTURLIGT NOG RÅKADE VID TILFÄLLET RADARN GÅ SÖNDER OCH VISADE KONSTIGA RADAREKON. OTUR...

3. EN AMERIKANSK ATTACKHELIKOPTER RÅKAR UNDER EN SPANINGSTUR FÖRIRRA SIG IN PÅ RYSKT TERRITORIUM - MYCKET LÅNGT IN DESSUTOM:

4. EN REN TIDNINGSSANKA

5. ETT OFÖRKLARLIGT FENOMEN - DVS ETT UFO.

Det är inte lätt att bilda sig en egen uppfattning bara med en tidningsnotis som grund och det är inte heller lätt att rekommendera en förklaring.

DET MAN KAN REKOMMENDERA ÄR ATT TA EN PRENUMERATION PÅ SVÄVAREN ELLER UFO-SVERIGE AKTUELLT, ELLER VARFÖR INTE BÅDA OCH EFTER ATT HA LÄST ETT ANTAL NUMMER, BILDA SIG EN EGEN UPPFATTNING.

ELLER, FÖR ALL DEL, FORTSÄTT SÄGA SOM DEN GODE MANUEL I TV-SERIEN "PANG I BYGGET" QUE? I KNOW NOTHING-IM FROM BARCELONA!

Präntat i Göteborg 1985
Jörgen Stenkvist

Vad var det Olle såg?

Rött klot ^{NA} blixtrade över Örebro

Har de mystiska ljusfenomenen från södra Dalarna förflyttat sig till Örebroområdet?

Olle Unenge i Örebro och hans familj såg ett oförklarligt ljussken över Örebro på lördagskvällen.

Men försök att få veta om fler iakttagit det gav inget resultat på söndagen.

— Jag har ringt både polisen och lokalradion. Men det är ingen som hört av sig dit, säger Olle Unenge.

— Det började med att min hustru såg ett gult blinkande sken i fönstret mot Karlslundsgatan. Hon trodde det var en vägmarkering. Men när hon tittade ut var-

ken såg hon eller hörde någon maskin. Däremot såg hon ett kraftigt ljussken och ett rökmoln. Och sedan ett rött klot som gick söderut på hög höjd.

Enligt Olle Unenge var ljusskenet så kraftigt att det bländade och gjorde att det hans hustru fick ont i huvudet efteråt.

Ingen raket

— Det hördes inte ett ljud. Jag tror inte att det var någon pyroteknisk raket. Inte heller något flygplan eftersom det inte hördes något ljud, säger Olle Unenge.

Så frågan kvarstår, vad var det för rött klot som lämnade rök efter sig efter att ha blixtrat till över Karlslundsgatan i Örebro?

Polisen har alltså inte fått några anmälningar eller förfrågningar, enligt Olle Unenge. Och inte heller SOS Alarmering i Örebro, såvitt man kunde konstatera på söndagskvällen. Inte heller vid Täby flygplats har man fått några anmälningar. Vid 21-tiden på lördagskvällen var flygplatsen inte öppen. Sista planer för dagen kom vid 17-tiden.

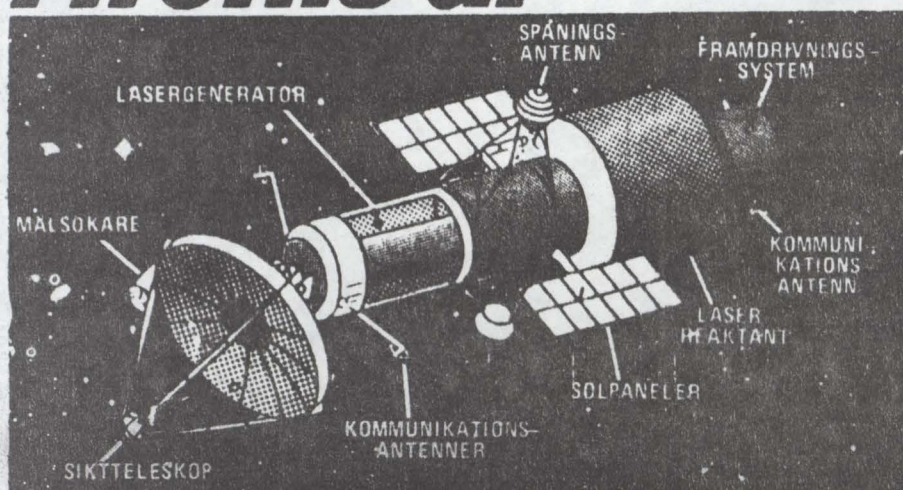
Ett flygplan?

Men tjänstgörande flygledare vid Täby på söndagskvällen tror att det trots allt handlar om ett flygplan som sågs över Karlslundsgatan. Vid klart och kallt väder kan även plan på hög höjd ses och ibland uppfattas som något annat. Och det är inte alltid som ljudet går fram.

För en tid sedan har olika ljusfenomen noterats vid flera tillfällen i södra Dalarna. Där har det också fotograferats vid ett tillfälle. Som alltid i sådana här sammanhang har det talats om flygande tefat och UFO, oidentifierade flygande föremål.

Men samtliga noteringar har inte kunnat förklarats med flygplan, stjärnor eller satelliter. Och Olle Unenge har inte heller, ännu så länge, kunnat få någon definitiv förklaring det han och hans familj såg på lördagskvällen.

USA och Sovjet har rustat i rymden i trettio år

Tekning INGEMAR FRANZEN

Så här tänker sig USA att ett av de väldiga vapnen i rymden kan se ut. En gigantisk laserkanon som från sin bana högt uppe i rymden kan skjuta ner raketer eller satelliter.

50 ÅR IN I FRAMTIDEN

THOMAS O'TOOLE

GERALD J. WASSERBURG VAR MANNEN SOM ANALYSERADE DE FÖRSTA MÅNSTENARNA OCH AV DETTA DROG SLUTSATSEN ATT SOLSYSTEMETS ÅLDER VAR 4,6 MILJARDER ÅR. - VI KOMMER ATT BYGGA HUS PÅ MÅNEN, BERÄTTAR HAN FÖR SIN BESÖKARE, VI KOMMER ATT HA EN MAMMA OCH EN PAPPA DÄR OCH NÅGON KOMMER ATT KUNNA SÄGA: "DU, JAG HAR EN KUSIN PÅ MÅNEN.

Wasserburg är professor i geologi och geofysik vid California Institute of Technology i Pasadena och hans framtidsvyer är inga fria fantasier. Hans visioner är grundade på vad som hänt och vad som kommer att hända under 2000-talet. Varför inte bygga ett månhem för Månens första familj? Eller en arbetsplats där astronomer kan sätta upp ett observatorium, som inte störs av stadsljus, luftföroreningar eller jordatmosfär? Varför inte göra det möjligt för geologer att starta gruvdrift på Månen och utvinna mineraler som aldrig funnits på Jorden, eller mineraler som håller på att ta slut på vår egen planet?

- Jag tvivlar inte ett ögonblick på att människor kommer att bo utanför Jorden och att Månen är den mest logiska plats att börja på. Och om vi lever på en annan planet, kommer det att finnas barn som är födda där. När det första barnet föds på en annan planet, kommer det att bli av enorm betydelse och en stor händelse i vår historia.

Över de närmaste 50 åren kommer människan och hennes maskiner att utforska de flesta himlakroppar i vårt eget solsystem, med ett undantag, Pluto (som anses för liten och ointressant). Att reparera satelliter i rymden blir rutin. Det gäller även rymdindustrin, som kommer att ge nya vacciner, livräddande läkemedel, exotiska metaller och legeringar, genetiskt konstruerade medel och allt detta för första gången någonsin. Människan kommer att bosätta sig i rymden, på rymdstationer, kommer att kolonisera Månen och resa till Mars.

Alla dessa expeditioner kommer inte att direkt involvera människor. Det kommer att ske robotslyrda möten med kometer och undersökningar av asteroider, där prover tas och returneras till Jorden.

Robotar kommer att sändas till Mars och återvända med marsstenar. Allt detta kan ge oss ledtrådar om universums födelse.

Här följer en rymdalmanacka, som täcker de närmaste 50 åren. Det kan vara klokt att börja 1986, eftersom det är detta år Halleys komet blir synlig igen (förra gången var 1910). Då når också Voyager 2 fram till Uranus och ett rymdteleskop placeras i bana runt Jorden och ger oss helt nya möjligheter att observera stjärnor och planeter.

"Om Olympus Mons (den största vulkanen i solsystemet) skulle få ett utbrott på Mars," säger Caltechs James Westphal, forskare på rymdteleskopet, skulle det kunna ses i rymdteleskopet. Ingenting liknande har hänt så länge människan utfört observationer av rymden.

Vår 50-åriga almanacka är baserad på samtal med bl.a. Nasa-administratören James M. Beggs, "Star-Wars"-generalen James A. Abrahamson; f.d. astronauten Harrison Schmitt, Voyager-forskaren Edward C. Stone, Arden Albee och Albert Hibbs från Jet Propulsion Laboratory, Jaques Lamont från universitetet i Paris, chefen vid Palomar-observatoriet Gerry Neugebauer, kvasarernas upptäckare Maarten Schmidt.

De har berättat om vad som skall hända och vad som kan hända. De har blivit ombedda att vara återhållsamma med budgeten men inte med fantasin.

Vad de hade att berätta, har samlats till denna kalender, som är indelad i fyra epoker. Den första kan vi kalla skruv- och muttereran. Den startar 1986 när en robotsond undersöker

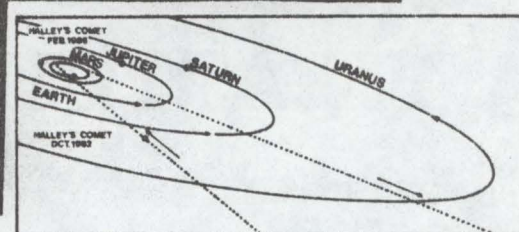
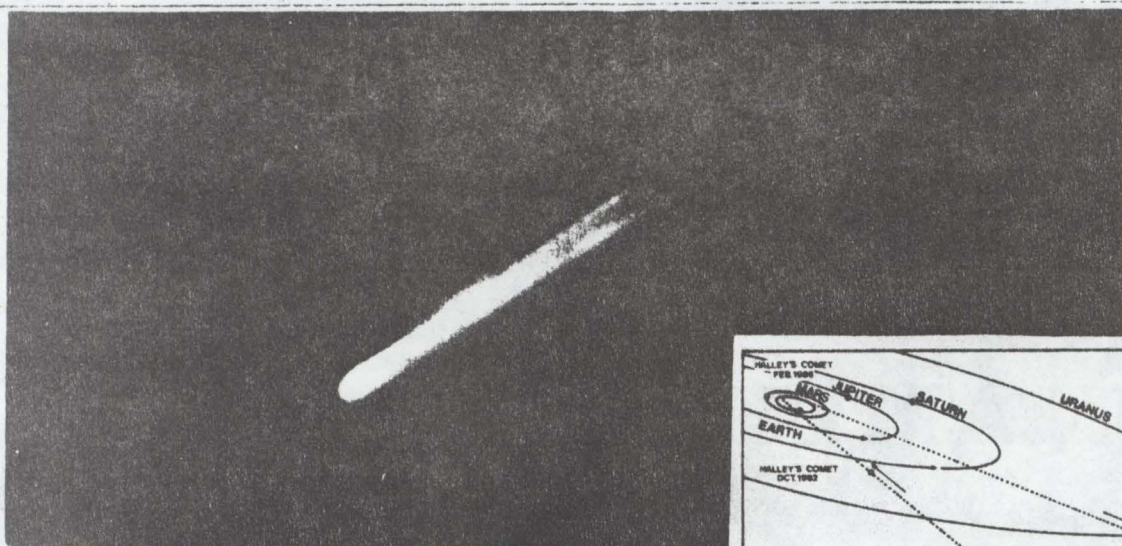

Bild. Halleys Komet och dess bana runt solen.

Uranus och Neptunus för första gången och återbesöker Jupiter och dess fyra större månar, när andra farkoster ger oss möjlighet att studera solens nord- och sydpol och när rymdteleskopet börjar sina observationer av kosmos.

Epok två startar 1992, 500-årsjubileet av Columbus upptäckt av Amerika. Det kommer att firas med uppsändandet av USA:s första rymdstation. Från den kommer man att göra flera resor till Månen, Mars, de yttre planeter, kometerna och asteroiderna. Satellitreparationer och kommersialiseringen av rymden startar då på allvar.

Epok tre blir rymdstationernas tidevarv, en period som kommer att börja med att de första kolonisatorerna bosätter sig på Månen. Epoken avslutas med den första expeditionen till Mars, som återvänder till Jorden.

Epok fyra är den svåraste att sia om, men experterna tror att den når sin kulmen år 2036 med att de första astronautkolonisatorerna anländer till Mars.

"Om inte vi gör det," säger Wasserburg, "kommer ryssarna att göra det. Men om vi är kloka gör vi det tillsammans."

Här följer kalendern för den närmaste 50 åren i rymden:

1986

24 januari: Vi kommer att se Uranus på närmare håll än någonsin tidigare, en planet som fortfarande är ett mysterium. För närvarande vet forskarna inte ens hur lång en dag är på Uranus. Chefsforskaren för Voyager-projektet, Ed Stone, gissar: "Det rör sig om mellan 16 och 24 timmar." Hur ser det ut på Uranus? "De bästa bilden vi har, får den att se ut som en tomat," säger han. Vid den första närmkontakten med den sjunde planeten kommer Voyager 1 att flyga förbi just utanför Uranus yttre ringar,

29.000 km från Miranda, den innersta av de kända månarna (Miranda, Ariel, Umbriel, Titania och Oberon). Dessa månar är så mörka att vetenskapsmännen misstänker att de består av den mest exotiska formen av is i solsystemet. Uranus omges av ringar av stoft och där väntar man sig att finna samma typ av småmånar, som tros hålla ringarna från att kollidera eller skingras.

8 februari: Halleys Komet rundar solen precis som den har gjort vart 76:e år sedan 240 f.kr. när den för första gången dokumenterades av kineserna. En sovjetisk rymdfarkost med franska kameror kommer att vänta i rymden för att hälsa kometen, en europeisk farkost, Giotto, och en japansk d:o, som skall följa kometen på avstånd och fotografera den 100 miljoner km långa svansen. Rymdskytteln kommer också att fotografera Halleys komet vid minst två expeditioner med ultraviolett teleskop, specialkonstruerat för detta tillfälle.

"De bästa bilderna borde bli från den sovjetiska farkosten, som kommer att befinna sig närmast kometen," säger den franske forskaren Jaques Blamont, som utvecklat kamerorna. "Vi väntar oss att kunna fotografera ytan på kärnan, beräkna dess storlek och lära oss förstå dess natur. Allt detta för första gången."

15 maj: En tysk-amerikansk rymdfarkost med namnet Ulysses kommer att sändas upp i en krökt bana mot Jupiter, där den uppfångas av jätteplanetens gravitation i juli 1987. Sedan vänder den åter mot solen. I december 1989 kommer farkosten förbi solens nordpol. Den kommer att färdas över solens ekvator i juli 1990 och därefter passera över sydpolen i oktober samma år. Farkosten kommer att ge oss de första observationerna av solens poler, vilkas magnetiska aktivitet komplicerar studiet av solen.

Ulysses kommer också att ge vetenskaparna de första 3-dimensionella bilderna av de mellersta latituderna, där 90 % av soleruptionerna äger rum.

21 maj: En silverskimrande rymdfarkost med namnet Galileo sänds från rymdskytteln på en färd mot Jupiter och dess fyra största månar för en fotoexpedition som väntas bli den mest produktiva planetexpeditionen någonsin.

Varför den mest produktiva? Den kommer att befinna sig i närheten av Jupiter i mer än 11 månader i stället för några dagar som gällde för Voyager. Galileo passerar Io, Europa, Ganymede och Callisto 11 gånger innan de förstörs av den intensiva strålningen runt Jupiter.

Någon gång i augusti kommer rymdskytteln att placera rymdteleskopet, det dyraste instrument som någonsin sänts ut i rymden (1,2 miljarder dollar). Rymdteleskopet kommer att stanna i bana i minst 10 och kanske ända upp till 20 år. Skyttelastronauter kommer regelbundet att besöka teleskopet för underhåll och reparationer. Rymdteleskopet kommer att kunna se 10 gånger längre än sina jordbundna motsvarigheter. Det kommer att kunna observera 14 miljarder år tillbaka i tiden och kommer också att användas för att studera vårt eget solsystem. "Vi har fått ett observatorium som kan göra en meteorologisk studie av hela solsystemet," säger James Westphal vid California Institute of Technology. "Vi kommer aldrig att till fullo förstå Jupiters jättelika röda fläck, men vi kommer att få den längsta och närgångnaste observation på detta område som vi någonsin haft."

1988

April: En rymdrobot kommer att släppas från skytteln med en enorm radarantenn, tre gånger så stor som farkosten. Farkostens namn: Venus Radar Mapper. I juli skall den ligga i bana runt Venus och börja (med radarstrålningens hjälp) tränga genom planetens täta molnlager. Radarn, som är kapabel att fotografera detaljer ner till 1 km storlek, kommer att framställa en karta över nästan hela planetarytan.

27 augusti: Voyager närmar sig Neptunus, den åttonde planeten från solen och den sista som

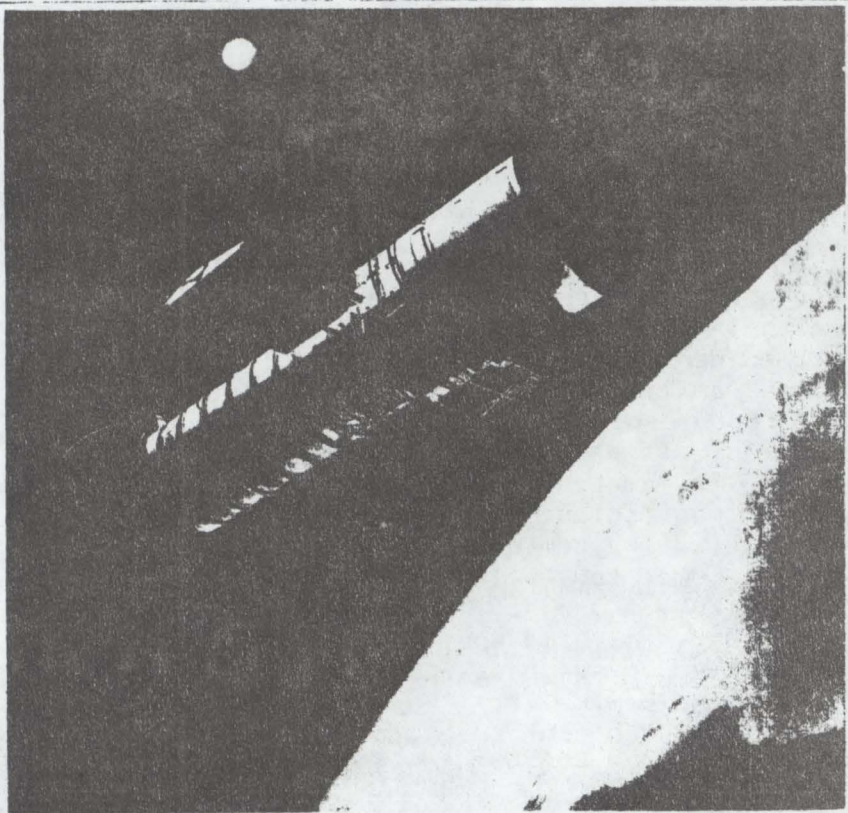

Bild. Rymdteleskopet sänds upp i bana redan nästa år.

skall undersökas under detta århundrade. Farkosten skall göra den närmaste överflygningen av planeten i ett försök att lösa några efterhängsna mysterier. Neptunus har en gåtfull intern uppvärmningsmekanism, som utstrålar dubbelt så mycket värme som den mottager från solen. Månen Triton roterar runt Neptunus i bakvänd riktning. Voyager kommer att flyga extremt nära Neptunus för att kunna ta sig en ordentlig titt på denna underliga måne. "Triton är den enda måne i solsystemet, förutom Titan, med hav av flytande kväve. Det är också den enda måne som har årstider."

1990

Augusti: En rymdfarkost med det tungvrickande namnet Mars Geochemical Climatology Orbiter (MGC0) släpps från skytteln och sänds mot den röda planeten. Ett år senare i augusti 1991, lägger den sig i bana runt Mars. Den roterar runt vad som kanske fortfarande är den mest mystiska planeten i solsystemet. Denna sond har till uppgift att undersöka vaför Mars förlorade sitt vatten för årmiljoner sedan. Tecken på att det varit en vattenrik planet är överväldigande, de stora dalarna som är tre gånger större än Grand Canyon, karvades ut av framforsande vatten, säger planetologerna. Idag återstår endast torr öken.

"Mars klimatologiska historia utgör en

av solsystemets största utmaningar," säger chefsforskaren för MOCO, Michael H. Carr. MOCO skall försöka analysera Mars klimatologiska mönster, som orsakas av långsamma förändringar hos planetaxelns läge genom årmiljonerna.

SENT 1990

Farkosten Mariner sänds från skytteln ut på en lång och ensam resa, som inte kommer att ta den till målet förrän 1994. Och målet? En lite ljussvag ung komet, Knopff, som rundar solen vart 6:e år. När den väl kommer i närheten av Knopff kommer den att följa kometen till 1996, när den är som närmast solen. Knopff har alla de karaktäristika som är utmärkande för en gammal komet som Halleys. För första gången kommer man att kunna observera en komet när den värms upp, när dess svans utvecklas och när dess exotiska och ursprungliga kemikalier i kärnan kokar bort under passagen runt solen.

1992

Detta år markerar början på vår andra epok, rymdstationernas tidevarv. Kommersialiseringen av rymden kommer att expandera dramatiskt och vi tar de första stegen mot kolonisation av Månen och Mars. Att reparera satelliter är nu en rutin-sysselsättning och man organiserar räddningspatruller för astronauter i nöd.

Femhundra år efter att Columbus upptäckte Amerika, placerar man de första delarna till en rymdstation i omloppsbana runt jorden. Astronauter monterar stationen i rymden. Innevånarna väntas till en början bli tre kvinnor och tre män. Den första besättningen stannar sex månader och ersätts sedan av 8 nya personer. De kommer att sätta upp bostäder, ett biologiskt laboratorium, en

liten rymdfabrik och ett observatorium med teleskop som kan vändas både ut mot stjärnorna och in mot jorden.

1995

Genom att flyga det nya transferfordonet, en slags bogserbåt för rymden, ger sig astronauterna ut från rymdstationen 200 miles upp till en geosynkron bana, 22.400 miles ut i rymden. När de väl kommit dit skall de sammanträffa med en av kommunikationssatelliterna. Två av astronauterna klär sig i rymddräkter och reparerar en satellit som varit tyst sedan lång tid. Innan året är slut har rymdstationspersonalen reparerat ytterligare minst sex kommunikationssatelliter i geosynkron bana. De omedelbara effekterna av dessa reparationer blir enligt general Jones A. Abrahamson (US Air Force), att föreslå scheman för den typ av reparationer som räddade Solar Maximum Observatory (Solar Max) 1984. Möjligheten att reparera satelliter i rymden kommer att fördubbla, eller rentav tredubbla satelliternas livslängd. Rymdteleskopet skulle kunna renoveras för att förlänga dess verksamhet ytterligare 10 år. Vädersatelliter kunde återinsättas i bana med nya kameror och förbättrad elektronisk utrustning. Enligt Alan L. Parker president vid Ford Aerospace kommer dessa satelliter att år 2000 göra det möjligt att ringa från New York till London för en kostnad av några ören, och vem som helst med en sladdlös telefon kan ringa varifrån som helst på jorden (från mitt ute i Saharaöknen eller från toppen av Mount Everest) till vart som helst på planeten.

1996

I en expedition, som redan håller på att förberedas vid Jet Propulsion Laboratory

i Kalifornien, kommer Galileo II att lämna rymdstationen för en tre år lång resa till Saturnus, fortfarande en av de mest spännande planeterna i solsystemet. När Galileo nått fram lösgörs en sond och sänds genom Saturnus ringar och in i Saturnus atmosfär, medan Galileo lägger sig i bana utanför den yttre ringen. En andra sond sänd från moderskeppet till månen Titan. Den enda måne i solsystemet som har en väte- och metanatmosfär, påtagligt lik den atmosfär som omgav jorden för 4 miljarder år sedan.

1997

En rymdfarkost fullspäckad med instrument sänds från rymdstationen i bana runt Månen, över dess nord- och sydpol. Uppdraget är att kartlägga Månen geologiskt och geokemiskt, m.a.o. avslöja för geologerna på jorden vilka mineraler som döljer sig under månytan. Uppdrag nr. 2 blir att söka efter vatten, som de flesta forskare tror existerar som is i kratrarna vid månpolerna. Om Polar Orbiter finner denna is, kan astronaut-kolonisatörer planera en tur till de skuggade kratrarna för att starta sina första nybyggen.

2000

I början av det nya seklet kommer två obemannade expeditioner att lämna rymdstationen Columbus. Den första sänds på en resa som kommer att ta den i närheten av två av de satelliter som korsar jordbanan och sedan till ett rymdrendezvous med kometen Encke, Pennett eller West, vilken som nu är lättast åtkomlig. Framme vid kometen skall farkosten landa på kometens hårda kärna. Med hjälp av en borr, som liknar en oljerigg i miniatyr, kommer den att ta prover på isen och därefter återvända med dessa till jorden, förklarar Wasserburg: "Vi behöver ett prov från en komet. Det finns kometer därute, som utgör ursprungliga representanter för det djupfrysta tillstånd, där allting började för 4,6 miljarder år sedan." Den andra farkosten ger sig av till Mars, där den skall ligga i bana över planetens egen Grand Canyon och undersöka lämpliga landningsplatser för framtida robotexpeditioner.

Någon gång i slutet av år 2000 kommer skytteflottan att börja flyga turister runt jorden och därmed inleds en ny epok inom rymdfarten. Med största sannolikhet blir det statsöverhuvuden, politiker, nobelpristagare och andra celebriteter, som kommer att få betala en kostlig summa för detta nöje. "Då kommer vi verk-

ligen att uppleva att rymdfärder är något som kommit för att stanna, när turistturerna börjar ge vinst åt rymdstyrelsen," säger Al Hibbs vid Jet Propulsion Laboratory.

2005

Efter ett års resa landar Mars-Rovern, en mobil robot med larvfötter på botten av Mars stora Canyon och börjar förflytta sig längs den uttorkade flodbädden för att ta markprover. Minst ytterligare två mars-rovers kommer att landa på andra områden av den röda planeten, den ena i en urgammal dal och den andra i hettan i närheten av den enorma vulkanen Olympus Mons. Varje rover skall under flera månader färdas 50 km och ta prover efter vägen. Proverna fraktas sedan in i små rymdfarkoster som sitter monterade på Mars-roverna. Rymdsonderna skjuts sedan iväg från Mars och tas emot av den amerikanska rymdstationen. Där undersöks proverna av vetenskapsmän i rymddräkter för att undvika kontakt med utomjordiska bakterier. Anledningen till expeditionen är given, "Mars är en riktig planet, precis som Jorden, och den har genomgått katastrofala klimatologiska förändringar, som har gjort att vattnet torkat ut och lämnat efter sig en jättelik dalgång. Prover från platsen ger oss möjlighet att ta reda på när detta hände och varför inte utvecklingen gick samma väg som på jorden," säger Wasserburg. Varför finns det inget vatten på Mars? Detta är en av de viktiga frågorna, varav svar kan bli en av pusselbitarna till mysteriet om kosmos födelse.

2010

När Lunar Polar Orbiter funnit vatten i de skuggade kratrarna vid månens poler, är det bara en tidsfråga när de första mänskliga kolonisatörerna hunnit dit. Detta är det år då två manliga astronauter grundar den första mänskliga kolonin. Man sätter upp basen under kratteranden, utom räckhåll för solen och börjar hacka is för att få vatten. Och just utanför kraterkanten monterar de upp en 100 meter hög solpanel för att ta vara på solenergin,

De första kolonisatörerna kan vara civila vetenskapsmän. Men det är ju också möjligt att de är astronauter, som arbetar för NASA eller CIA, eller tillhör Pentagons "stjärnornas-krig-brigad". En månbas är en utmärkt plats för militär avlyssning. Vid Californiauniversi-

tetet finns det redan en studie på gång som undersöker om astronauter på Månen, som använder månmaterial som strålningsskydd, kan skydda nybyggare från sovjetiska rymdbaserade partikelstråle-vapen.

2010 - 2015

Mindre modeller av rymdfarkosten Galileo, som skall flyga till Jupiter och Saturnus kommer att landa på minst två av asteroiderna och alla de fyra stora jupitermånarna. Dessa landningar blir strikt vetenskapliga. Men landningarna på asteroiderna kan betyda skillnaden mellan liv och död på vår egen planet.

Rymdstyrelsen i USA har redan ett program som kallas Spacewatch ("Rymdbevakning"). Forskarna håller ständig bevakning på de asteroider som korsar jordbanan och kan hota kollidera med Jorden och förstöra varelser och växter och övriga livsvillkor, så som skedde för 65 miljoner år sedan när dinosaurerna försvann. Enda chansen att förhindra en sådan katastrof vore enligt Nasa-alesmän, att spränga asteroiden i rymden med en vätebomb.

"Dinosaurerna kunde aldrig utveckla den teknik som krävs för att hindra katastrofen, men det har homo sapiens gjort."

Vid samma tid (2010-2015) kommer ett rymdskepp utrustat med den största värmsköld som någonsin byggts att lägga sig i bana runt solen. Omloppshastigheten blir densamma som solens rotationshastighet och farkosten kan bevaka en enda solfläck under hela dess 11 år långa cykel. Under samma period kommer en annan rymdfarkost att rotera runt Merkurius och eventuellt försöka landa på dess superheta yta, som kan vara så flytande att den dränker farkosten.

Slutligen kommer teleskop, avsedda för röntgen- det infraröda och gammastråleområdet att sändas ut i rymden.

Andra generationens rymdteleskop skjuts upp, dubbelt så stort som sin föregångare.

2020

Rymdstationen börjar bli gammal. Astronauterna ger sig av i sina rymdfärjor långt ut i rymden, där det jättelika rymdteleskopet monteras för studier av hela vintergatan och spaning efter intelligenta signaler i kosmos. Expeditionen startar en intensiv spaning efter andra planeter i galaxen. Rymdstationen har 16 innevånare och blir en fullt utvecklad egen rörelse, som tillverkar farmacia, exotiska metaller och elektroniska komponenter av en typ som man inte ens kan drömma om idag.

fyra astronauter lämnar stationen Columbus (som nu har blivit tre gånger så stor sedan 1992) för en historisk resa, där man skall ligga i omloppsbana runt Mars för att rekognosera för framtida marskoloniserare, som beräknas anlända till planeten inom en 20-års period.

Efter att ha cirklat runt Mars kommer man att gå ner till 50.000 fot ovanför planetarytan för att söka efter lämpliga platser för en koloni.

2035

Mars-koloniserare ger sig av mot den röda planeten. Efter ett års resa landar de för att sätta upp permanenta bostäder. "Teknologin för en sådan resa har vi redan," säger f.d. astronauten Harrison Schmitt (Apollo 17) till intervjuaren. "När detta händer har vi nått den tidsålder, då vi på allvar kan börja exploatera planeterna."

OMNI, dec. 1984

Övers. och bearb. Acke Svensson

Ariane blev störst

■ Under förra året placerade den europeiska rymdraketen Ariane ut fler civila satelliter i rymden än den amerikanska rymdskyteln. Det tas av företrädare för den europeiska rymdorganisationen ESA som bevis för att Ariane nu definitivt har gjort sitt genombrott på marknaden för satellitlyft.

Arianespace, det företag som bildats för att ta hand om rymdskotten, väntas också gå med viss vinst under 1985, om ingenting oförutsett inträffar.

I början av februari i år lyfte Ariane framgångsrikt två satelliter i bana, båda kommunikationssatelliter från länder i tredje världen.

Arabförbundets Arabsat F-1 och Brasiliens Brasilsat-1 ska bidra till att bygga upp de elektroniska kommunikationsnäten i Mellanöstern och Sydamerika.

Satellit för rustningskontroll

■ Sverige, Finland, Österrike och Schweiz bör erbjuda sig att sköta en satellit som övervakar att överenskommelser om rustningsbegränsningar verkligen följs. Det förslaget har kommit från det schweiziska utrikesdepartementet.

Statssekreteraren Edouard Brunner är övertygad om att eventuella avtal om rustningsbegränsningar kommer att innehålla bestämmelser om övervakning.

Regeringen i Bern tänker lägga fram konkreta förslag för de neutrala länderna vid ett möte till våren.

Tidigare har Sipri, fredsforskningsinstitutet i Stockholm, föreslagit en liknande satellit inom FNs ram.

We Never
Make Mistakes

Hämtat ur John Steinbecks reportagebok om andra världskriget "Det var en gång ett krig". Jörgen Stenkvist anpassade för Svävaren.

DET ANDRA VÄRLDSKRIGET SVEPTE IN EN HEL VÄRLD ! SITT MÖRKER OCH ENGLANDS FOLK VAR INTE ENSAMMA OM ATT KÄNNA SIG INSTÄNGDA SOM I EN ENORM SMÄLTDEGEL DÄR DE TYSKA BOMBNINGARNA TOG SIN TULL I LIV, INTE HELLER DET TYSKA FOLKET KÄNDE ANNORLUNDA... MÅNGA AMERIKANSKA SOLDATER TJÄNSTGJORDE I ENGLAND OCH DET ÄR EN AV DOM SOM DEN HÄR HISTORIEN HANDLAR OM...

DET VAR EN GÅNG EN STUGA...

LONDON DEN 14 JULI 1943

"Det har hänt mig någonting som jag inte kan komma över. Det är en spökhistoria. Jag tror inte att det har hänt, men jag vet att det har hänt. Det är bara det att jag inte tror på spöken. Jag har funderat över och vridit och vänt på det och jag kan inte få någon rätsida på det."

Mannen är korpral och ligger förlagd en bit norrut, med en bit till närmaste bebyggelse, dock inte mer än att man på lediga kvällar kan gå några kilometer för att få sig en öl och kolla in pilkastning. I stort sett är det det enda nöje man har med ett hav mellan sig själv och den man älskar...

Just den här kvällen hade han lite extra pappersarbete kvar på basen och när det börjat mörkna gick han hemåt. Vägen liknar ett dike, nedgrävd mellan stora slänter och den är smal med höga häckar på båda sidor.

Eftersom han gått den ett hundratal gånger tilltade han upp mot den mörka himlen där stjärnorna ibland doldes av stora regntunga moln.

Plötsligt lade han märke till att vägen var upplyst på ett ställe. Där häcken nådde ända fram till den på båda sidor, stod en liten stuga.

Det var en helt vanlig liten engelsk stuga med staket, en lite trädgård och ett stort fönster med små rutor, där ett mystiskt ljus strömmade ut. Korpralen gick helt sonika fram till fönstret och kikade in.

En 50-årig kvinna satt vid ett bord bredvid en lampa och sydde på någon-

ting. En brasa i den öppna spisen brann trivsamt. En vit katt låg och jagade möss i sömnen utsträckt på en stolsits.

Korpralen vände om och kände sig lite som en simpel fönstertittare. Det var helt enkelt en trivsam ombonad engelsk stuga.

"Efter en lite stund fortsatte jag att gå. Det var någonting som inte var som det skulle. Och så slog det mig ja visst ja, nu vet jag, inga mörkläggningsgardiner! Jag har inte sett ett ljus i ett fönster om natten på 10 månader - det är så länge jag varit här."

Han vände sig och såg det trivsamma ljuset på vägen, men inte stugan, och han tänkte att det knappast fanns någon polis i närheten och han hade ingen som helst lust att störa i det trevliga huset. "Just när jag skulle svänga av in i förläggningen slog det mig. Där har vi det. Och sedan har jag funderat över det utan att finna någon förklaring.

Det finns ingen stuga där, bara fyra utbrända murar, alldeles svarta. I början av blitzen släpptes en tysk brandbomd på den där stugan. Ni förstår, det som oroar mig är att jag tror inte ett dugg på sådant där."

FALLET MED DEN KVINNliga UFO- NAUTEN

"HAN SÅG PÅ DEN KVINNliga HUMANOIDEN NÄR HON GICK ÖVER GOLVET TILL ANDRA SIDAN AV RUMMET OCH TOG UPP ETT Y-FORMAT FÖREMÅL MED ENA HANDEN. HON NÄRMADE SIG SEDAN HONOM OCH LADE SIN HÖGRA HAND PÅ HANS VÄNSTRA KIND, I SAMMA ÖGONBLICK FÖRLORADE HAN MEDVETANDET."

Joao Valefio Silva är 38 år, gift och har tre barn i åldrarna 20, 15 och 7 år.

Omkring klockan 01.50 natten till den 29 november 1982 började Joao Valerio plötsligt känna magstmärtor utan någon rimlig anledning - han hade inte ätit något särskilt till kvällsmat, som skulle kunna ge upphov till dålig mage. Han gick upp ur sängen för att hämta medicin och ut till köket efter vatten, men upptäckte då att vattnet var avstängt. Han öppnade dörren ut mot gården för att ta vatten ur ett kärl, som brukar stå där.

OMBORD PÅ UFO

När han stod vid vattenkärlet, hördes plötsligt ett ljud bakom honom, som han beskrev som "det lät som en folkvagn på tomgång". Han vände sig om och bländades i samma ögonblick av ett mycket starkt ljussken, och ner från detta ljussken kom någonting som liknade en plattform eller hiss och där inuti syntes en mänsklig figur. Denna varelse gick fram och knuffade in Silva i det ljusa området, som sedan höjdes upp och förde dem till en liten "vestibul", där det fanns ytterligare en varelse.

Joao Valerio beskriver varelsen: "Den var 1.90 m lång, klädd i tätt åtsittande overall, som täckte hela kroppen utom en liten öppning i ögonhöjd och ytterligare en vid munnen." Han lade också märke till att den bar en slags vantar, där bara tummen var separerad från resten av handen.

Det fanns en bänk som ledde runt rummet och på ett ställe på väggen såg han något som liknade formen av en människa. Han hörde de två humanoiderna konversera med varandra, men förstod inte vad som sades. Han märkte emellertid att tonläget på deras

Bild. Joao Valerio Silva. Är kvaliteten på trycket skapligt, kan man se skadorna på bröstet.

röster inte liknade människors.

De satte honom ned på den runda bänken. Han var oerhört uppskrämd och höll hela tiden huvudet nedböjt. Han visste ju inte var han befann sig eller vad som skulle hända. Rummet var mycket ljust men han kunde inte upptäcka varifrån ljuset kom, det verkade som om det kom överallt ifrån.

KVINNAN

Efter att de två varelserna pratat en stund, lämnade de rummet och han hävdar att de gjorde det genom att passera genom

väggen, efter som det inte syntes några dörrar och detta gjorde ett djupt intryck på honom.

Efter några minuter kom en kvinna in på samma sätt. Hon var mörkhyad, verkade vara i 20-årsåldern, mycket vacker och med långt svart hår som räckte till strax nedanför skuldrorna. Hon var helt naken. Och nu när han såg denna okända kvinna och inte visste var han befann sig eller hur han kommit hit, blev han räddare än någonsin. Hon såg ut som en normal kvinna, säger han, normala bröst, könsorgan etc. och mycket attraktiv.

Han såg på henne när hon gick över golvet till andra sidan av rummet och där med ena handen tog upp ett y-format föremål. Hon närmade sig sedan honom och lade sin högra hand på hans vänstra kind. I samma ögonblick förklarade han medvetandet, för efter detta mindes han inte mer.

FAMILJEN HITTAR HONOM

Omkring klockan 5.10 på morgonen fann Joao Valerios fru och deras 20-åriga dotter honom liggande på rygg, medvetlös på marken, fyra meter från vattenkärlet, där han stått innan upplevelsen tog sin början. Han var helt naken när de fann honom. När han gått ut hade han haft shorts, skjorta, tofflor och en halskedja med en medaljong. Hans kropp var insmord med någons slags olja och på vänstra bröstet fanns ett runt märke med underliga skador innanför. Hans tillhörigheter låg i en hög vid sidan av kroppen. Där fanns hans oljiga skjorta, hans "orient"-klocka som hade stannat på 4.20.

Med viss svårighet lyckades de två kvinnorna få in honom i huset. Han var nerkyld, så de gav honom en varmdusch för att väma honom och tvätta bort oljan från kroppen. Så småningom återfick han medvetandet, men befann sig fortfarande i ett starkt chocktillstånd. Han kände ett trängande behov att berätta vad som hänt honom så de tog honom till den lokala radiostationen, där han genomgick en medicinsk undersökning.

RAPPORT FRÅN LÄKARUNDERSÖKNING

AV DR. LUCIANO

Läkaren kunde inte avgöra vad som åstadkommit skadorna Joao Valerios bröst. Vid undersökning fann också doktorn några lindriga skador på penis.

Följande dag togs Joao Valerio till dr. Lucianos mottagning, där han berättade om sin upplevelse för denne och ytter-

ligare en läkare. De undersökte märkena på bröstet men kunde inte konstatera orsaken till dessa, om det var något föremål eller märken efter naglar. När han testades ytterligare kände han smärtor på högra sidan av bröstkorgen där skadorna fanns. "Under och över dem såg vi ett märke, som en röd ring som omgav skadorna," sade dr. Lucinao och hans kollega.

"Nästa dag gick min kollega och jag på besök i Joao Valerios hem och undersökte platsen, där hans fru och dotter hittat honom." Omkring en meter från platsen står ett träd, vi fann att dess löv var brända, speciellt i toppen."

"För att följa upp detta, kontaktade jag en agronom, som arbetar vid Agronomy faculty of UN-ESP och tog med henne för att titta på trädet, delge sin uppfattning om vad det rent tekniskt kunde vara. Hon undersökte de brända delarna av trädet och vi såg båda två att vissa av löven var brända halvvägs och resten var gröna, som om ingenting hänt."

"Enligt hennes åsikt kunde ingen vanlig eld eller någon som försökt bluffa, åstadkomma en sådan effekt. Hon tog med några prover för att kunna göra mikroskopiska undersökningar i laboratoriet."

REAKTIONER FRÅN PRESSEN

Plötsligt invaderades Botucatu av reportrar, som gjorde sitt bästa för att förvränga Joao Valerios ursprungliga berättelse. De tog honom med sig till Sao Paulo för ett framträdande i TV-programmet "Boa Noite, Brasil" på kanal 7 i Rio De Janeiro, ett program som sänds över hela landet. Han stannade endast för att medverka i programmet och återvände sedan omedelbart hem.

DR. LUCIANOS UNDERSÖKNINGAR OM JOAO VALERIOS BAKGRUND

Dr. Luciano sammanträffade ännu en gång med Joao Valerio 15 dagar efter händelsen och fann till sin förvåning att skadorna på bröstet fortfarande var kvar, utan minsta förändring. I sin rapport till mig skriver han: "En normal ytlig skada av detta slag, skulle ha försvunnit vid det här laget, men det hade inte dessa gjort. De fanns fortfarande kvar. Från detta ögonblick började jag undersöka Joao Valerios bakgrund noggrannare."

Dr. Lucianos rapport fortsätter: "Som redan konstaterats har Joao Valerio tre barn, en 20-årig dotter och två söner 15 och 7 år gamla. Han dricker inte och är religiös. Han är inte av den typen som tycker om att "roa sig". Snarare

gäller motsatsen. Hans utstrålning är all-
varlig och hans ansikte fullt av rynkor.
Han hade inte hört talas om flygande te-
fat före sin egen upplevelse och han har
inte tidigare varit i klammeri med rätt-
visan.

Varför hände det just honom? Vad är det som är så speciellt med just honom? Efter åtskilliga besök i hans hem blev jag mycket bekant med familjen i mina försök att få svar på alla "varför".

POLTERGEISTFENOMEN I HUSET

"Bland de intressantaste av mina upptäckter var det faktum att under november månad 1983, men även en period före ufo-händelsen, hade poltergeistfenomen uppträtt i hemmet."

"Något av det mest påtagliga och skrämmande rörde gasspisen. Vid flera tillfällen, när familjen befann sig i vardagsrummet, kände de gaslukt från köket och när de gick ut till köket fann de att alla brännarna på spisen var påslagna.

Det hände också att porslin gick sönder eller att andra underliga fenomen uppträdde. Vid ett tillfälle stod Joao Valerio med sin 15-årige son i köket. En stekpanna full med kokande vatten stod på spisen. Plötsligt började locket sakta lyfta sig upp i luften tills det befann sig 50 cm ovanför stekpannan. Sedan vände det sig i luften och sjönk sakta ned igen och lade sig upp och ned i stekpannan.

DR. LUCIANOS SLUTSATSER

"En av de första saker, som till en början fick mig att tvivla på Joao Valerios berättelse, var hans påstående att det inte fanns vatten i köket innan händelsen ägde rum. Men när jag kontrollerade detta fann jag att vatten verkligen varit avstängt under hela natten."

"Enligt min åsikt tyder Joao Valerios allmänna psykologiska profil på, att det vore omöjligt för honom att hitta på en så detaljrik händelse, som den vi hört honom berätta. Den panik som grep honom själv och hans familj, var knappast simulerad. Märkena på bröstet, skadorna på penis, det brända trädet, den oljedränkta skjortan - alla dessa fysiska bevis tyder på att något ovanligt har hänt."

"För närvarande, sex månader efter händelsen, håller fortfarande en del intressanta saker runt Joao Valerio."

Inget resultat från analysen av skjortan är ännu redovisat. Slutligen mäs-

Bild. Karta, som visar var i Brasilien Ufo-händelserna i Botucatu och Mirassol ägde rum. (Fallet Mirassol finns beskrivet längre fram i Svävaren)

te man ta i beaktande att här i Botucatu och omgivande trakter har ofta rapporterats om flygande föremål och ljusfenomen i skyn. Det finns vissa områden, söder om Botucatu, där flerfärgade ljusfenomen setts av praktiskt taget hela befolkningen. Vi håller på att undersöka även detta och återkommer med rapporter så småningom.

Detta är dr. Lucianos rapport i stort
angående fallet i Botucatu, men han
fortsätter att rapportera per telefon
och det verkar som om Joao Valerio har
varit i kontakt med ufonauter vid flera
tillfällen och att han nu börjat med
helbräqdagörelse.

Dr. Luciano är dock inte övertygad om att Joao Valerio fått några helande krafter, utan betraktar detta handlande snarare som en personlighetsförändring som är mycket vanligt förekommande i samband med liknande ufo-upplevelser.

När det gäller den oljiga skjortan, har den bara plötsligt försvunnit!

FLYING SAUCER REVIEW KOMMENTERAR

Fallet Joao Valerio da Silva (som ägde rum inte långt från den plats där Antonio Villas Boas enligt sin egen berättelse, tvingades till samtal med en attraktiv men definitivt inte jordisk

kvinnan) visar många likheter med just fallet Antonio Villa Boas. Det bländande ljuset, sättet att lysa upp rummet i ufo, som om ljuset kom från både väggar och tak, den speciella oljan, som båda var insmorda med.

De två fallen uppvisar också olikheter. Humanoidernas storlek är ett exempel. Antonio Villas Boas kvinnliga ufonaut var endast 1.55 m lång medan Joao Valerio beskriver kvinnan i sin upplevelse som 1.90 m lång.

När det gäller poltergeistfenomenen är ju den "klassiska" förklaringen att unga människor i puberteten, som Joao Valerios 15-åriga dotter, ofta framkallar dylika. Även den 20-årige sonen kan vara upphovet.

Flying Saucer Review, Vol. 30, No 1, 1984
Övers. och bearb. A.Svensson

Nu måste Europa bestämma sig för att vara med i utvecklingen av en permanent rymdstation tillsammans med USA eller inte. President Ronald Reagan trycker på, men det finns stora tveksamheter i de europeiska huvudstäderna.

I slutet av januari träffas Esa's (European Space Agency's) "rymdministrar" i Rom. Där ska det beslutas om inriktningen av Esa's verksamhet för 5-10 år framåt, och där blir deltagandet i det amerikanska rymdstationsprojektet en av de största frågorna.

Det var i mitten av förra året president Ronald Reagan inbjöd Västeuropa till samarbete om rymdstationen. Tanken är att skapa en permanent anläggning i rymden, som kan vara bemannad under långa perioder i stil med den sovjetiska Saljut-7. Men den amerikansk-europeiska stationen är tänkt att bli mycket mer avancerad, med möjligheter att genomföra ett stort antal vetenskapliga experiment, och i om begränsad tillverkning i rymden.

Fler som delar

Anledningen till att president Reagan vill ha med Europa är främst ekonomiska. Hela rymdäventyret kommer att kosta över 70 miljarder kronor, och ju fler som är med och delar desto bättre.

Men det är inte helt säkert att Europa kommer med i den omfattning USA önskar. Framför allt i Västtyskland finns ett visst motstånd mot deltagande. Det skulle ta för mycket av nationens resurser för forskning och utveckling.

Miniskyttel

Det Europa framför allt kan bidra med i utvecklandet av projekt Columbus, som rymdstationen döpts till, är en vidareutveckling av rymdlaboratoriet Spacelab. Det kunde ta sig upp till stationen och fungera som en forsknings- eller bostadsmodul vid behov.

De franska planerna på en miniskyttel, Hermes, för persontransporter till och från en tänkt rymdstation passar också väl in i planerna. Men det är osäkert om det projektet verkligen kommer till stånd. Frankrike vill att övriga medlemsländer i Esa ska ta en del

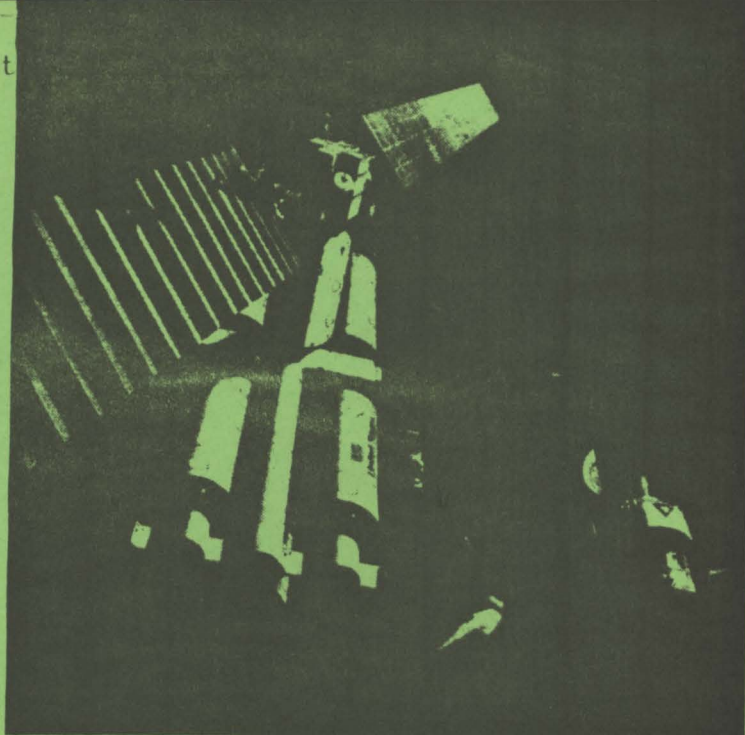
av projektet, men både England och Frankrike är tveksamma, främst av kostnadsskal.

Dessutom är de europeiska erfarenheterna av samarbete med USA i Spacelab inte de bästa. För Spacelab ställde USA krav som resulterade i ett för Europa mycket dåligt avtal. Det duger inte som grund för kommande samarbete, och därför är det osannolikt att Esa i Rom villkorslöst säger ja till president Reagan's inbjudan. Istället kommer Esa's förhandlare att få vissa riktlinjer, ett förhandlingsmandat. Hårda förhandlingar är sedan att vänta under våren.

För Sveriges del är deltagandet i Columbusprojektet ingen stor fråga. Det är obligatoriskt för Sverige att vara med i basprogrammet, som omfattar t ex administration och viss teknisk utveckling. Sedan väljer Sverige vilka projekt landet ska ta del i.

I Rom ska alltså de rymdansvariga ministrarna i Esa's medlemsländer ta ställning till såväl Columbus- som Hermesprojektet. Andra, mindre kontroversiella projekt gäller en vidareutveckling av Ariane-raketen och nya fjärranalys- och telekommunikationssatelliter.

SVERKER NYMAN

Så här kan den centrala delen i en amerikansk-europeisk rymdstation komma att se ut, enligt Nasas tecknare.

Europa tvekar om samarbete i rymden